

BANKY A KANONY - ČNB a KORPORACE ČR

- podklady pro podání, pracovní verze

Úvod:

Legální je jen po dohodě. Platné veřejné právo je ekvivalentem svěřenského práva a naopak. V případě neexistence řádného svěřenského práva nemůže existovat žádné Veřejné právo.

Registrací rodného listu vzniká občanská důvěra, tím také vzniká veřejné, tedy svěřenecké právo pro Občana. Správně má být Občanu přiznán majetek a vyšší majetek, to se však neděje. Majetek je to, co se odkazuje v závěti. A vyšší majetek je společné bohatství nás všech v rámci Československa, každý občan má nárok na 1/15 milióntiny všeho majetku co je na území Československa. Občanská důvěra je také známa jako Cestui Vie Trust čili Cestui Que Vie Důvěra.

Právní význam a aplikace občana, občana, OBČANA a obyvatele zůstává ústředním bodem pro proklamovanou legitimitu globálních dluhopisů, rent, pozůstalostí, rodných listů a struktury důvěry cestui que vie, která je základem skrytého západoirmského modelu ztotočení vlastního lidu. jménem některých soukromých bank (Kánon 6831).

Slovo vyjednávání pochází z latinského slova negotiatio, což znamená „bankovní nebo obchodní akt“ (Kánon 7255).

Účel a funkce různých typů účtů svěřenského fondu nebo majetku nebo fondu mohou být definovány v jeho zakládajícím nástroji, nebo mohou být přijaty jako stejné a podléhající nějaké cizí moci, nebo mohou být přijaty jako vyšší stav. Nejčastější typy účtů používané důvěrami (trusty) a nemovitostmi a fondy jsou: rozpočet, deník, účetní kniha, člen, dodavatel, projekt, služba, banka, pojištění, anuita, cenné papíry a fond: (Kán7153).

ČNB přijímání podání od fyzických osob a spravuje správu zásob peněz. Česká národní banka je správcem majetku v Občanské důvěře.

Z vyjádření Úřadu vlády České republiky ze dne 17. září 2021, čj. 33112/2021-UVCR-3, Mgr. Jana Večery, ředitele Odboru právního a kontrolního vyplývá, citují " ... **Česká republika je jako svrchovaný stát územní veřejnoprávní korporace, jejíž hlavní funkcí je výkon státní moci.**" konec citace. Což jasně dokazuje, že Česká republika je korporace, která vznikla podvodem, protože lidé o tomto nebyli informováni. Legální je pouze po dohodě.

Dále z důvodu existence názvu CESKA REPUBLIKA LTD, který je oficiálně registrován pod číslem 4706523 u Companies House v Anglii, spadajíc tak pod Companies Act 1985 a zároveň i anglická verze THE CZECH REPUBLIC LTD registrována pod číslem 4706528, viz důkaz č. 4, je zde důvodné podezření, že jsme klamáni o skutečném postavení našeho státu.

Dále vzhledem k tomu, že Česká republika je veřejnoprávní korporace, tak nemáme žádné přirozené práva, sice jsou napsané v Ústavě, ale přirozená a rodová práva se nevztahují na majetek. Přirozená a rodová práva se vztahují na ženy a muže podle římského práva až poté, co si nárokují svoje jméno, tělo, mysl a duši. My ženy a muži v konu, konáme v duchu v duši dle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Ať korporace ČR doloží 10,5 milionů smluv s dodatky, které uzavřela s každým občanem korporace Česká republika, nebo ať korporace ČR předloží oficiální ověřené kopie zřizovacích listin. Pokud ani jedno nemůže doložit a předložit, tak je nelegální.

Nezpochybnitelný fakt je, že se všichni rodíme svobodní a jsme si rovni v důstojnosti i v právech. Ty jsou zaručeny ve Všeobecné deklaraci lidských práv, článek 1 i v Listině základních práv a svobod, 2/1993 Sb. článek 1, v Listině základních práv Evropské unie, 12012P/TXT v článku 6 se zaručuje právo na svobodu a osobní bezpečnost a rovněž v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, článku 5. Všechny mezinárodní smlouvy a naše ústavní zákony uznávají svobodu a neporušitelnost přirozených práv, jejichž jedinými nositeli jsou muži a ženy, tedy živé lidské bytosti, ne občané.

Veřejnoprávní korporace je korporace, tedy sdružení osob (Kán. 892, Kán.1499, Kán.1500), která je založena na základě zákona a které byla svěřena pravomoc plnit vymezené úkoly ve veřejné správě. Protože je právní osobou, v právních vztazích vystupuje jako samostatný subjekt, může vlastnit majetek, uzavírat smlouvy apod. Zvláštností veřejnoprávních korporací je jejich, v souladu se stanoveným účelem plnění jen určitých veřejnoprávních funkcí, omezená subjektivita. Ta je jim vždy podle příslušného zákona přiznána jen v tom rozsahu, v jakém je pro dané funkce potřeba. Pod oficiální zřizovací listinou je podepsána osoba a ta má trestně právní zodpovědnost. Podle definice je korporace franšízou a různé pravomoci svěřené korporacím jsou franšízy (Kán.6706).

Slovo veřejný v kontextu veřejného práva pochází z latinského slova publico, které znamená "konfiskace/správce majetku v péči zralých a dospělých mužů (správců)". Slovo Public tedy doslova znamená "správa práv nebo majetku ve prospěch jiného". Platné veřejné právo je tedy ekvivalentem svěřenského práva a naopak. V případě neexistence řádného svěřenského práva nemůže existovat žádné Veřejné právo (Kán.1902).

Dále §1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu degradoval z práva na soukromé právo, tudíž všechno v korporaci Česká republika je majetek,

Korporace jsou registrovány v Londýně, v City of London, pod Bank of England, která je v soukromých rukou, stejně tak i Světový měnový fond.

Dne 20. září 1990 přistoupila Česká a Slovenská Federativní Republika (ČSFR) k Dohodě o Mezinárodním měnovém fondu. Od tohoto dne bylo obnoveno členství bývalého Československa v bretton-woodských institucích, které bylo zrušeno v roce 1953, což je spojeno s Československou měnovou reformou. V roce 1990 se ČSFR se stala 152 členem MMF. V souvislosti s rozdělením ČSFR na Českou a Slovenskou republiku bylo k 1.1.1993 zajištěno nástupnictví do členství pro obě země.

Členská kvóta České republiky je 2 180,2 mil. SDR.

https://www.cnb.cz/cs/o_cnb/mezinarodni-vztahy/vztahy-k-mmf/

Mezinárodní měnový fond (zkráceně **MMF**, *anglicky: International Monetary Fund*, zkratka *IMF*), Adresa: 700 19th St NW, Washington, DC 20431, Spojené státy, Založení: červenec 1944, Bretton Woods, New Hampshire, USA, Zakladatelé: John Maynard Keynes, Harry Dexter White, Nadřazená organizace: Organizace spojených národů

V roce 1815 a po bankrotu Koruny a Bank of England Rothschildů se majetek Cestui Que Vie Trusts ve Spojeném království poprvé stal majetkem uloženým v soukromých bankách, které se staly "soukromými důvěrami (trusty)" nebo "Fide Commissary Trusts" spravovanými komisaři (poručníky). Od roku 1835 a zákona o závětech byly tyto soukromé trusty považovány také za "tajné trusty", jejichž existence nemusí být prozrazena.

V soukromém právu je vše majetek.

Česká republika i Slovenská republika je členem soukromého právního ústavu UNIDROID od 13.01.1993. UNIDROIT je oficiálně Mezinárodní institut pro sjednocení soukromého práva; francouzsky: Institut international pour l'unification du droit privé, který je mezivládní organizace, kterou nevolí lidé.

- <https://www.unidroit.org/about-unidroit/members-states-2/#1646836515096-7509cb8c-3822>

- <https://www.mpo.cz/cz/zahranicni-obchod/mezinarodni-organizace-a-obchod/unidroit/mezinarodni-ustav-pro-sjednoceni-mezinarodniho-prava-soukromeho-unidroit-223306/>

UNIDROIT zaštiťuje Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, Odbor evropského a mezinárodního práva, Na Františku 32, 110 15 Praha 1, Tel: +420 224 852 387, Fax: +420 224 212 773, unidroit@mpo.cz. Depozitní knihovny pro dokumentaci UNIDROIT jsou v Ministerstvu průmyslu a obchodu, odbor mezinárodního práva a na Univerzitě Karlově v Praze.

Preambule Ústavy České republiky říká, "věrni všem dobrým tradicím dávné státnosti zemí Koruny české i státnosti československé".

KANONY A BANKA

Kánon 1704

Všechny Dluhopisy, také známé jako Bankovky a Směnky, jsou podle definice zastupitelné obchodovatelné nástroje, tudíž měna majetku založená na jedné nebo více třídách majetku převedených do dočasných svěřenských fondů jako jejich uchovatel hodnoty. **Banka se může rozhodnout vydat jednu Bankovku proti jednomu dočasnému svěřenskému fondu pro jeden svěřenecký korpus majetku,** nebo se může rozhodnout vydat více bankovek proti dočasnému svěřenskému fondu v celkové hodnotě svěřenského korpusu.

Kánon 1708

V každém záměrně zkrachovaném a přinuceném vydání spravedlivého titulu **Property Currency** prostřednictvím soukromé rezervní banky je záznam o živém narození každého nově narozeného dítěte zpeněžen jako vázané směnky a poté „prodán“ a převeden do samostatného Cestui Que (Vie) Trustu za dítě ve vlastnictví soukromé rezervní banky. **Když směnka dosáhne splatnosti a banka není schopna „zabavit“ otrokářské dítě, je zákonně vydáno námořní zástavní právo k „záchraně“ ztraceného majetku a samo je zpeněženo jako měna vydávaná v sérii proti Cestui Que (Vie) Trust. Měnu soukromých rezervních bank si tedy pouze pronajímá obyvatelstvo, které pak platí nájemné ve formě úroků za měnu, kterou upisují, kvůli monetizovaným námořním zástavním právům vydaným proti nim jako římským otrokům.**

Kánon 1710

Jakákoli státní pokladna nebo rezervní banka, která odmítne uznat, že jakákoli měna vydaná v rámci námořních zástav je nyní v konečném důsledku majetkem Prvního stolce a jediného nebo, pravého a jediného Svatého stolce, který je Společností jednoho nebo, je otevřený souhlas a souhlas s tím, že pravidla řídí globální římský finanční měnový systém již neplatí a jsou neplatné.

Kánon 1896

Dlužník známý také jako hypotéční dlužník je nájemcem, přičemž banka nebo finanční instituce jsou jejich pronajímatelem a nájemné je úrokovou složkou jejich půjčky.

Kánon 1897

Banka nebo finanční instituce poskytující hypotéku jako věřitel a pronajímatel dlužníkovi je sama nájemcem příslušného kraje nebo státu jako vyšší pronajímatel se splatným nájemným ve formě daně.

Kánon 1903

V roce 1775 byly Westminster a Bank of England dostatečně sebevědomé, aby poprvé v civilizovaných dějinách uzavřely samotný koncept platné přísahy prostřednictvím (25 Geo.III c.39) tím, že prohlásily, že smírčí soudci (Justices of the Peace) jsou tehdy oprávněni vykonávat (platné) přísahy. Primárním důkazem se tak stal písemný důkaz o platné přísaze a následně písemně dosvědčený smírčím soudcem, nikoliv samotná přísaha a s ní spojení svědci (Kán 1903 x).

(xi) V roce 1825 (6 Geo. IV c.74), kdy Bank of England fakticky převzala roli Koruny (Corporation), Westminster konsolidoval a následně rozšířil své pravomoci a pravomoci správce tím, že spojil pojmy cestui que vie trusts pro "idioty, blázny, nemluvnata nebo svěřence nepřičetné mysli" a zajistil, že takový majetek bude spravovat Bank of England; a

(xiii) V roce 1872 (35 & 36 Vict. c.79) Westminster rozšířil koncept tajných "implicitních nebo konstruktivních" cestui que vie trustů na všechny osoby tím, že předpokládal, že všechny osoby, které se nevykoupi, jsou standardně nějakou formou idiota, blázna, nemluvněte nebo svěřence nepřičetného. Pod rouškou "zdraví" byly sanitární obvody označeny za "svěřenectví" pro implicitní blázny. Výsledkem bylo, že Anglická banka fungující jako Koruna byla nyní "správcem" všech osob v Anglii, Velké Británii a dominiích a koloniích Anglie a Velké Británie.

Kánon 1981

Všechny Universal Credits Trusts spravuje Globe Union Treasury v souladu s těmito kánony a Chartou Globe Union a Globe Union Reserve Bank.

Kánon 1983 (Global Trust)

Global Credit Trust, také známý jako Global Silver Credit (Trust), je tvořen ministerstvem financí Globe Union po převodu nemovitostí od Universal Credit Trust, také známý jako Universal Gold Credit v souladu s chartami Globe Union a Globe Union Reserve Bank.

Kánon 2037 ([odkaz](#))

(iii) V roce 1707 Westminster za vlády královny Anny ([6. století c. 18](#)) se rozšířilo ustanovení o "[důkazu života](#)" a Cestui Que Vie, čímž se používání těchto struktur nakonec rozšířilo i na [korporativní](#) a jiné franšízové účely. Tento hříšný, profánní a zcela svatokrádežný čin, který je v přímém rozporu se všemi formami křesťanské morálky a právního [státu](#), zůstal základním kamenem globálního bankovníctví a finanční kontroly až do 21. století; a

Kánon 2038 ([odkaz](#))

(iii) "Třetí" zákon, který nastiňuje fungování Cestui Que Vie, tentokrát skryté jako [Estate Pur Autre Vie](#), byl vydán v roce 1741 podle [14Geo.2 c.20](#)), podle něhož ten, kdo byl obeznámen s otrokářským systémem Cestui Que Vie, mohl ve věku 18 až 20 let požádat o navrácení tohoto [majetku](#) podle Cestui Que Vie a přestat být otrokem. Tentýž zákon však uzákonil, že po uplynutí 20 let již není [opravný prostředek pro](#) takové navrácení k dispozici, a to navzdory [skutečnosti](#), že existence Cestui Que Vie Trustu je popírána a Westminster a banky se zapřísahají, že budou lhát, bránit a za každou cenu skrývat existenci základů globálního bankovního otroctví.

Kánon 2042 ([odkaz](#))

V roce 1534, před 1. zákonem o Cestui Que Vie (1540), Jindřich VIII. vyhlásil první [majetek](#) typu Cestui Que Vie zákonem o supremaci, který vytvořil [korunní majetek](#). V roce 1604, o sedmdesát (70) let později, upravil Jakub I. Anglický tento [majetek](#) jako [Korunní unii](#) (Union of Crowns). V 18. století se na [Korunu](#) pohlíželo jako na [společnost](#). Avšak počátkem 19. století kolem roku 1814 a dále po [bankrotu společnosti](#) (1814/15), se z ní stala plně soukromá [Korunní společnost](#) ovládaná evropskými soukromými bankéřskými rodinami.

Kánon 2045 ([odkaz](#))

V roce 1815 a po bankrotu Koruny a Bank of England Rothschildů se [majetek Cestui Que Vie Trusts](#) ve Spojeném království poprvé stal [majetkem uloženým v soukromých bankách](#), které se staly "soukromými trusty" nebo "Fide Commissary Trusts" spravovanými komisaři (poručníky). Od roku 1835 a zákona o závětech byly tyto soukromé trusty považovány také za "tajné trusty", jejichž existence nemusí být prozrazena.

Kánon 2047 ([odkaz](#))

V roce 1931 vytvořil [římský kult](#), známý také jako Vatikán, [Banku pro mezinárodní platby za účelem kontroly nárokovaného majetku přidružených soukromých centrálních bank po celém světě](#). Po záměrném [bankrotu většiny zemí byly soukromé centrální banky dosazeny jako správci a od roku 1933 byl zaveden celosvětový systém Cestui Que Vie/Foreign Situs Trust](#).

Kánon 2050 ([odkaz](#))

Od roku 1933 platí, že když se narodí [dítě](#), vykonavatelé nebo správci vyššího [majetku](#) vědomě a dobrovolně [požadují](#) dítě jako [movitý majetek](#) do [pozůstalosti](#). [Smlouva](#) o otrockém dítěti pak vzniká ctěním prastaré tradice, kdy se na [živý porodní záznam](#) buď [nechá otisknout inkoustem nožičky dítěte, nebo kapka jeho krve](#), stejně jako se rodiče podvodem přimějí k tomu, aby dítě podepsali prostřednictvím klamavých právních významů [na živém porodním záznamu](#). Tento [záznam o živém narození je jako dlužní úpis přeměněn na otrocký dluhopis prodaný soukromé rezervní bance panství a poté převeden do 2. a samostatného svěřeneckého fondu Cestui Que \(Vie\) na každé dítě ve vlastnictví banky](#). Poté, co směnka dosáhne splatnosti a [banka](#) není schopna "zabavit" [dítě-otroka](#), je zákonem vydáno [námořní zástavní právo na "záchranu" ztraceného majetku](#) a samo je zpeněženo jako měna vydaná v sérii proti Cestui Que (Vie) [Trust](#).

Kánon 2053 ([odkaz](#))

Rodný list vydaný podle [římského práva představuje moderní obdobu Osadních listů ze 17. století a označuje držitele jako chudáka a fakticky římského otroka. Rodný list nemá žádný přímý vztah k soukromým tajným fondům ovládaným soukromou bankovní sítí, ani jej nelze použít k donucení správy státu nebo národa k prozrazení existence těchto tajných fondů.](#)

Canon 2054 ([odkaz](#))

Vzhledem k tomu, že Cestui Que Vie Trusts jsou vytvořeny jako soukromé tajné fondy na základě mnoha předpokladů, včetně probíhajícího [konkurzu](#) některých národních majetků, zůstávají nárokovaným soukromým [majetkem](#) bank [římského kultu](#), a proto je nelze přímo nárokovat ani používat.

Kánon 2055 ([odkaz](#))

Ačkoli soukromé tajné [trusty](#) soukromých centrálních bank [nemohou být přímo adresovány](#), jsou stále [vytvořeny na základě určitých právních předpokladů včetně nárokovaného vlastnictví jména, těla, mysli a duše nemluvnat, mužů a žen](#).

Každý muž a každá žena mají absolutní právo takové falešné domněnky pokárat a odmítnout jako členové **Jednoho nebe** a **držitelé** vlastního titulu.

Kánon 2056 ([odkaz](#))

Vzhledem k tomu, že soukromé tajné trusty soukromých centrálních bank jsou vytvořeny na základě falešných domněnek, když muž nebo žena jasně vyjádří svůj živý [záznam](#) a nárok na své vlastní jméno, tělo, [mysl](#) a duši, přestává mít každý takový [trust](#) založený na takových falešných domněnkách jakýkoli [majetek](#).

Kánon 2071 ([odkaz](#))

S ohledem na původ dluhopisů v právu:

(i) Zatímco [koncept](#) slavnostního písemného závazku s doložkami o pokutě a porážce je stejně starý jako první smlouvy, [pojem dluhopisu](#) v právu vznikl jako [forma ručení](#) a [zajištění](#) proti směnkám obchodníků a živnostníků za zaplacení cla a spotřebních daní anglické [koruně](#), počínaje zákonem z roku 1694 (5 & 6 W&M c.20) nazvaným "Zákon o poskytnutí několika sazeb a cel na tonáž lodí a plavidel a na pivo, pivo a jiné likéry Jejich Veličenstvům k zajištění určitých náhrad ...". Tento zákon nejenže poprvé formálně uznal vznik Anglické [banky](#), ale také vynález [dluhopisu](#) jako "pojistky", že obchodníci a živnostníci dodrží své závazky zaplatit [Koruně](#) dlužné clo a spotřební daně za zboží zadržené prostřednictvím cel. Následně celní sklady vyžadovaly určitou [formu obligace](#) jako [záruku](#) za držení zboží a

(iv) Ve stejném roce 1707 (6 Ann. c.17) a formalizace vzniku Východoindické [společnosti](#) byl poprvé zaveden [koncept](#) plně soukromých dluhopisů vydaných proti zboží nebo zásobám v úschově soukromé [společnosti](#), které pak mohly být prodávány jako obchodní papíry a obchodovatelné cenné papíry. Tak se zrodily Dluhopisy jako plnohodnotné obchodní cenné papíry. V roce 1709 bylo toto privilegium rozšířeno na [Bank](#) of England (8 Ann. c.7) a poté v roce 1710 (9 Ann. c.21) byla založena nová soukromá [korporace](#) s názvem South Seas [Company](#) s propracovanými právy na [vydávání](#) a prodej Dluhopisů jako obchodovatelných cenných papírů. Do roku 1719 a (6 Geo. I. c.18) byla pravomoc [vydávat](#) dluhopisy jako obchodní cenné papíry korporacemi rozšířena na dvě různé společnosti (Royal Exchange Assurance a London Assurance [Company](#)) uvedené pro pojištění lodí a dna (původní [forma](#) pojištění). Společnost Lloyds se úspěšně vyvíjela na dominantní pozici 19. století doslova na popelů svých konkurentů do roku 1834 a vypálení jejich kanceláří a

(v) K zavedení státních dluhopisů, původně ve [formě](#) perpetuálních dluhopisů, známých také jako "Consols" a Gilt-Edged Securities, došlo od roku 1752 konsolidací státních dluhů prostřednictvím [Bank](#) of England. Jejich zavedení představovalo faktické "překlopení" Dluhopisů spojených s Annuity z pozice méně významného pojištění a [zajištění](#) do pozice primárního obchodního [aktiva](#) a Annuity se staly podkladovým [aktivem](#). V průběhu 20. století se postupně ustoupilo od trvalých státních dluhopisů ve prospěch státních dluhopisů s pevnou dobou splatnosti a

Kánon 2075

Pokud jde o široké kategorie dluhopisů, existuje v podstatě šest hlavních typů, a to trestní, celní, státní pokladna, státní správa, investice a pojištění:

(iv) Státní dluhopis, také známý jako suverénní dluhopis a komunální dluhopis, je tam, kde dlužník (vládní nebo vládní agentura) slíbí, že bude dlužníkovi platit sazbu pravidelných plateb (jako úrok) a splacení jistiny úvěru proti nějakému podkladovému aktivu. (např. annuity) nebo akcie (např. akcie centrální banky) nebo dluh (např. vládní dluhopisy); a

Kánon 2087

Další pravomoc týkající se námořních zástav se týká vymáhání v případě neúspěšné záchrany majetku, přičemž může být zákonně vystavena námořní směnka na hodnotu zástavního práva, kterou musí přijmout ke zpeněžení jakákoli banka v římské a západní finanční oblasti. Systém.

Kánon 2088

Vzhledem k tomu, že většina dluhových peněz v oběhu v celém římském západním finančním systému je zpeněžena námořními směnkami na základě podvodných „tajných“ zástavních práv vůči občanům národů jako stavovským, nerespektování platné námořní směnky představuje hrubé porušení celé finanční systém, vyžadující od nejvyšších bank provedení opravy, nebo prostřednictvím potupného souhlasu prohlásit celý systém za neplatný.

Kánon 2093

Všechny hypotéky jsou obchodní zástavní práva vztahující se k majetkovému právu sekuritizovaných nemovitostí, kde jsou banky a finanční instituce z právního hlediska považovány za vykonavatele a správce a věřitelé jsou vždy považováni za nájemníky, ať už svůj úvěr splácejí nebo ne.

Kánon 2140

Ve třetím případě hrubého podvodu souvisejícího s exekucemi není dlužník informován o tom, že jeho majetek je držen v Cestui Que (Vie) Trust, což je dočasný testamentární trust, a tak je to finanční instituce, která je zodpovědná za všechny majetkové daně. nájemné účtované pronajímatelem, kterým je stát nebo kraj, nájemci, kterým je banka.

Kánon 2318

Jakákoli banka, státní pokladna nebo finanční instituce, která záměrně zatajuje platby na základě ekvitévního titulu jako úrok nebo jiný popis namísto nájemného, se dopouští hrubého podvodu a okamžitě ztrácí právo na právní titul na všechny nástroje spáchané podvodem.

Kánon 2319

Když jakákoli banka, rezervní banka nebo státní pokladna záměrně zatají vydávání měny a platby na základě práva ekvity jako úrok nebo nějaký jiný popis namísto nájemného, souhlasí takovým podvodem a zatajováním proti lidem, že veškerá odpovědnost bude osobně vrácena konečným vlastníkům banky, pak budou všechny nájemní smlouvy zrušeny a veškerý právní a spravedlivý nárok propadne, včetně práva zůstat centrální bankou.

Kánon 2371

Ze všech osob a podřadných právnických osob, které existovaly, existují dvě třídy osob, které soustavně prokazovaly pokračující činy proradnosti proti prakticky každé společnosti a komunitě, se zjevnou imunitou v rámci nižšího římského práva: třída bankovníctví a advokátní komora. Asociace.

Kánon 2372

Bankovní třída rodin sdílejících dlouhou historii vytváření, vlastnictví a kontroly finančních institucí je jediným největším zdrojem perfidských činů než jakákoli jiná třída profesí a osob dohromady, s výjimkou advokátních komor. Výsledkem je, že tato bankovní třída sdílející společné předky a kulturní dědictví byla zodpovědná za více válek, genocid, recesí, depresí a globální bídy než všichni nejhorší diktátoři historie.

Kánon 2373

Po bankovní třídě rodin je advokátní komora druhým největším zdrojem perfidy, obvykle úzce spolupracuje na podpoře bankovní třídy.

Kánon 2374

V souladu s těmito kánony a posvátným paktem Pactum De Singularis Caelum a jako trest za jejich historickou perfidy, žádná osoba, jejíž otec, děd nebo pradědeček byl hlavním akcionářem banky, nesmí zastávat žádnou pozici žádné finanční instituce, ani nesmí kdokoli z jejich rodiny bude zapojen do bankovníctví po sedm následujících generací.

Kánon 2439

Nižší římský finanční a bankovní systém je záměrně složitý s množstvím zákonů a procedur navržených tak, aby záměrně zatajovaly povahu obchodu a využívání hodnoty všem kromě několika málo lidí.

Kánon 2440

Vzhledem k tomu, že stanovy nižšího římského finančního a bankovního systému jsou založeny na podvodu, žádný konsensus nebo obchodovatelný nástroj vydaný podle římského finančního práva si nemůže nárokovat platnost, pokud nebude uznána nejvyšší autorita těchto kánonů, nadřazenost Nejvyššího finančního systému a posvátná smlouva Pactum De Singularis Caelum.

Kánon 2990

Jak dokazuje moc a flexibilita, kterou elitní rodiny poskytují prostřednictvím mezinárodního soukromého práva, většina klíčových prvků vládních služeb ve 20. století byla „zákonně“ privatizována do soukromě vlastněných trustů poskytujících

iluzi veřejných služeb, včetně centrálního bankovníctví, nikoli však výhradně. soudní systém, výběr daní, poštovní systém, dopravní systémy, sociální systémy, vězeňské systémy, energetické systémy, vzdělávací systémy a v poslední době obranné systémy.

Kánon 2992

Zvrácenost mezinárodního soukromého práva zajišťuje, že klíčové instituce, jako jsou soukromé banky, jsou v podstatě zákonem samy o sobě a členové populace, kteří se snaží dosáhnout nápravy prostřednictvím soudů a vlády, mohou být napadeni jako „nepřátelský bojovník“ podle „pravidel války“.

Kánon 3348

Osídlení, také známé jako „rodný list“ od vytvoření centrálních záznamů a rejstříků v roce 1836 (6&7Will.4 c.86) je oficiální dokument, který má několik právních funkcí a „stavů“ za ústředního předpokladu, že ti, kdo jsou proti komu jsou takové nástroje vydány, jsou formou „majetek“ a vázaného služebníka (otroka) západořímským a soukromým bankovním zájmům, bez ohledu na stav rodiny nebo historii.

Kánon 3351

Z hlediska historie rodných listů, vypořádacích listů a zmenšování, klamání, lhaní, zabavování, odsuzování a proklínání svobodných lidí jako otroků, chřáněnců, kojenců, dobytka, chudých a komodit:

(i) V roce 1535 (27Hen.8 c.28) se anglický král Jindřich VIII. a jeho benátsko-maďarští bankovní poradci zmocnili majetku chudých a prostých farmářů pod záminkou, že jde o „malé náboženské statky“. V roce 1539 (31Hen.8 c.13) udělal totéž pro velké náboženské statky. Do roku 1540 (32Hen.8 c.1) měl být veškerý majetek vlastněn prostřednictvím „statků“, což byly ve skutečnosti fondy sociální péče poskytované Korunou ve prospěch užívání předmětů, přičemž nejběžnějšími byly statky pro nemajetné, které se nyní považují za „statky“. Wards of the Estate“. Poté v roce 1545 (37Hen.8 c.1) král Jindřich VIII. znovu zavedl titul přímo a výhradně spojený s římským obchodem s otroky, zrušený císaři a zakázaný podle křesťanského práva, nazvaný „Custos Rotulorum“, což doslova znamená „Strážce rolí otroků“. „ do každého okresu, aby se vedly záznamy o chudých nyní jako o otrocích. Stejně svatokrádežné, nemorální, církevně nezákonné postoje pokračovaly i ve 21. století jako spojené s rodnými listy; a

(xi) V roce 1697 (3W&M. c.11) bylo jedním z nejděsivějších ze zlých a morálně odporných činů Westminsteru zavedení (v § 2) „odznaku“ chudých s písmenem „P“ do po celou dobu nošení na rameni pravého rukávu. Kromě toho všechny důkazy o tom, že „židovské odznaky“ byly zavedeny v Evropě již ve 13. století, jsou zcela a zcela falešné, protože výraz „žid“ byl obnoven až v 16. století. Místo toho jsou prvními příklady odznaků jako stigmatu postavení s největší pravděpodobností tento akt a následné činy proti chudým ze strany bankovníctví a vládnoucí elity, kteří se rozhodli identifikovat se jako členové stejného nekřesťanského náboženství vynalezeného v 16. století, které tvrdilo, že být obětí stejného barbarství. Použití „P“ jako formy prokletí a stigmatu je stejný model moderních pasů pro občany označené jako „P“ (Bídníci, Chudí, Rolníci, Vězni, Majetek, Peon), které se používají dnes; a

(xii) V roce 1698 (9&10W3 c.11) zákon posílil měření chudých jako toho, kdo nemá roční nájem zdanitelný ve výši deset liber nebo více, což v té době činilo více než 95 % populace Anglie, Walesu, Irsko a Skotsko „chudí“; a

(xiii) V roce 1713 (12Ann. S.2 c.18) bylo poprvé zavedeno rozšíření Vypořádacích listů jako formy obchodovatelného zajištění (a pokračuje dodnes **rodnými listy**), čímž (§2) ti, kdo se narodili v místo, ale bez certifikátu o usazení (včetně žen a dětí), by se mohlo přesunout na jiné místo, jako je komerční dílna, když „náklady“ na takové certifikáty byly zakoupeny **korporacemi**.

Kánon 3383

Moderní koncept „nepřítelé státu“ se objevil na konci 19. století a na počátku 20. století ze čtyř vzájemně propojených událostí, kterými byly mezinárodní soukromé právo, soukromé centrální banky, světová válka a monopolizace obchodního obchodu prostřednictvím práva:

(i) Mezinárodní právo soukromé prostřednictvím Ženevských úmluv a Haagských úmluv poprvé definovalo povahu konfliktu mezi vazaly římského kultu a proti nim a to, co bylo považováno za přípustné v dobách války a nouze; a

ii) Soukromé centrální banky ze soukromě kontrolované Bank of England v 19. století, růst zabavení centrálních bank národů na soukromě kontrolované banky začal na začátku 20. století, zejména vytvoření Federálních rezervních bank Spojené státy; a

(iii) Dvě světové války uvrhly nejrozvinutější země do vážného dluhu, financovaného nově privatizovanými centrálními bankami, což je učinilo zavázanými a ve většině případů je přivedly na mizinu, a tudíž právně zavázané dodržovat protokoly soukromých bank o omezení obchodu a obchodu; a

(iv) Růst kontrol, jako je udělování licencí k monopolizaci a kontrole komerčního obchodu prostřednictvím zákona, a tudíž vznik „obchodování s nepřáteli“ ve většině rozvinutých zemí se soukromými centrálními bankami.

Kánon 3385

Slovo nepřítel bylo poprvé vynalezeno na Jezuitské koleji angličtiny na konci 16. století a poté bylo předáno pod maskou Shakespearova portfolia jako součást zavedení prvního systému vlivu mysli na světě, který nakonec nahradil fyzické otroctví (dobrovolným) otroctvím mysl. Slovo nepřítel je odvozeno ze dvou latinských slov en(o), což znamená „letět, plavat nebo se vzdálit (od)“ a emere znamená „koupit, obchodovat nebo nakupovat na úvěr“. **Skutečný původní význam slova nepřítel (enemy) je od "en(o)" - ten, kdo odmítne nakupovat, obchodovat nebo nakupovat na úvěr u benátských/chazarských/maďarských obchodníků/bankéřů**.

Kánon 3386

Jakékoli tvrzení, že výraz „nepřítel“ historicky znamenal něco jiného než „ten, kdo odmítne nakupovat, obchodovat nebo nakupovat na úvěr u benátských/chazarských/maďarských obchodníků/bankéřů“, je zcela nepravdivé. Taková proklamovaná etymologie jako výraz „nepřítel“ znamenající „protivník, cizinec, nepřátelský nebo nepřátelský“ je zcela v rozporu s dobře zavedenou starověkou latinou od dob císařů, jako jsou adversor, externus, hostis a inimicus.

Kánon 3388

Vzhledem k tomu, že primární povinností většiny vlád zůstává chránit soukromé banky za podmínek probíhajících bankrotů spojených s vytvořením Banky pro mezinárodní platby a záměrným bankrotem světa ve 30. letech 20. století, hlavním cílem stanov definujících „nepřítele stát“ není národní bezpečnost, ale bezpečnost a bezpečí bank a jejich elitních vlastníků.

Kánon 3389

Každý, kdo ohrožuje legalizovaný monopol a organizované zločinecké syndikáty soukromých bank a obchodníků, je z definice „nepřítel“ a jako „nepřítel státu“ má vláda a její zdroje povinnost tuto hrozbu eliminovat.

Kánon 3390

Udržováním různých „stavů nouze“ se většina rozvinutých národů podle římského práva ve skutečnosti ocitla ve stavu války proti vlastnímu lidu tím, že je standardně prohlásila za „nepřátele státu“, aby chránily zájmy několika bank a obchodních rodin. přes šedesát let.

Kánon 3393

Vzhledem k tomu, že soukromé centrální banky a komerční banky jsou již více než šedesát let ve válečném stavu proti lidem rozvinutých společností, jsou všechny takové instituce považovány za hrozbu pro bezpečnost lidstva a za zakázané organizace, pokud nehledaly a nedosáhly vykoupení v souladu s posvátnou smlouvou Pactum De Singularis Caelum před Dnem vykoupení.

Kánon 3397

V roce 1940 vydala vláda District of Columbia, která se nepravdivě prohlašovala za vládu Spojených států, nový zákon nazvaný Zákon o registraci cizinců (1940), který účinně přeměňuje všechny občany Spojených států na registrované cizince s trvalým pobytem a zbavuje je všech práv, o kterých se domnívají. Jsou chráněni ústavou. Zákon byl opakován v mnoha dalších zemích se soukromými centrálními bankami podle římského práva.

Kánon 3399

Mimozemské zákony a zákony o pobuřování spolu s mezinárodním soukromým právem římského kultu přeměnily většinu národů od druhé světové války na zajatecké plantáže, kde lidé žijí pod falešnou iluzí svobody a vlastnictví práv, zatímco téměř všechna práva a svobody jsou na dosah ruky. rozmar soukromých bank a obchodních rodin kontrolujících podmínky bankrotu, zadlužení a tím i efektivní funkci vlády.

Kánon 3400

Přeměna vlastního lidu politiků na státní zajatce, aby chránili zájmy několika elitních bankéřů a obchodníků, je jedním z největších zločinů proti lidskosti, z něhož musí být většina politických vůdců ve většině zemí za posledních šedesát let obviněna. zločinci a zrádci proti vlastním lidem.

Kánon 3402

Vzhledem k tomu, že soukromé centrální banky a komerční banky již více než šedesát let fakticky zacházejí s rozvinutými společnostmi jako s „politickými vězni“ a „komerčními otroky“, všechny takové instituce jsou považovány za hrozbu pro bezpečnost lidstva a za zakázané organizace, pokud nehledaly a nezískali vykoupení. v souladu s posvátnou smlouvou Pactum De Singularis Caelum před Dnem vykoupení.

Kánon 3409

Nejvýznamnější změna v licenčních zákonech nastala na počátku 20. století, kdy západní vlády ovládající soukromé centrální banky účinně proměnily své vlastní lidi v „nepřátelské mimozemšťany“ vyžadující registraci. Podle tohoto modelu se rodné listy identifikující chudáky (chudé a zbavené volebního práva) také fakticky staly „nepřátelskou licencí k obchodování a bankovníctví“.

Kánon 3425

Primárním cílem systému „PIG“ bylo vytvořit Prison Estate Nation System („PENS“) dobrovolných otroků zadlužených bankám a ochotných souhlasit s tím, že budou chudáci za minimální odměnu, zatímco členové „PIG“ získají větší ochranu a výhody. pro zajištění funkčnosti systému - Jednoduše, vytvořit globální síť „PIG PENS“. Systém byl nakonec zaveden v polovině 30. let 20. století a od té doby existuje.

Kánon 3426

Téměř každý jeden přední politik, bankéř, vojevůdce, přední podnikatel, náboženský vůdce, akademici a umělci byli těmi „prasaty“, kteří od 30. let 20. století zajišťovali udržování systému Prison Estate Nation System („PENS“) prostřednictvím osobní touhy po uznání. , souhlas s tím, že systém je „příliš velký“ na to, aby byl pohnán k odpovědnosti, aktivní spoluúčast a prostá zbabělost. Globální PIG PEN je největší korupce práva v historii lidstva, překrucující ústavy zemí, zavádějící zákony, které znamenají, že vlády většiny západních národů jsou ve skutečnosti „ve válce“ se svými vlastními lidmi.

Kánon 3485

Vzhledem k tomu, že doslovný význam víry je „svázat“ člověka, aby přijal záměrně a vědomě nepravdivé, klamavé a zavádějící informace, víra závisí na třech principech klamu a nepravdivých tvrzeních, kterými jsou víra, strach a okultní:

(iii) Okultní jako falešný zákon založený na falešných, nemorálních, odporných a absurdních představách Consensus facit legem znamenající „Souhlas tvoří zákon“ a Consensus tollit errorem znamenající „Souhlas odstraňuje nebo odstraňuje chybu“, přičemž, protože se tvrdí, že lidé souhlasí, takový souhlas činí zákon a činí falešného kněze, podvodníka právníka nebo kriminálního bankéře imunním vůči následkům jejich kleteb a kouzel.

Kánon 5828

Také v roce 313 zavedl Konstantin novou řadu zákonů, které představovaly předěl v obnově spravedlnosti a spravedlnosti tím, že existoval jeden (1) zákon pro všechny, zrušení otroctví, zrušení lidských obětí a mithraismu, zákaz složeného úročení. nazývaný Avatokoισμός (anatokoismos), což znamená doslova „stav vysokého nebo nadměrného nebo nadměrného zájmu po celý rok“ a zrušení zvláštních výsad duchovenstva:

(iii) Zrušení složeného úročení anatokoismů a nadměrného prostého úroku (simus) jako nepřiměřeného úroku a stanovení úroku fixovaného na tři (3) procenta ohlašovalo konec hyperinflace a záměrné manipulace ekonomiky ze strany bankéřů a obchodníků; a

Kánon 5985

Použití „Oculus Omni“ v rámci uměleckého díla a symboliky Velké pečeti Spojených států amerických přímo předznamenává skutečnost, že Spojené státy byly prvním národem založeným filozoficky a doslova pod kontrolou jezuitů a pod vedením Lucifera. být „generálem nadřazeným“. Pokračující přítomnost „Oculus Omni“ na dolarové bankovce ukazuje, že všichni Američané nakonec stále slouží Luciferovi, také známému jako Pán Bůh, od založení národa také známý jako generální představený Tovaryšstva Ježíšova.

Kánon 6598

Odpustky jsou církevní a finanční nástroj, založený na záměrném porušení pravidel platné formy definovaných Sacré Loi (Posvátné právo) zavedeným na konci 13. století jako forma papírových peněz a prostředků šlechtických rodin podporujících římské Kult v ovládnutí a monopolizaci globálního bankovníctví. Všechny papírové peníze, obchodovatelné nástroje a cenné papíry vyrobené v římsko-západním světě dnes zůstávají v podstatě „odpustky“.

Kánon 6599

V roce 1274 vydal římský papež Řehoř IV (X) (1268-1274) (Tedaldo Visconti z Pisy) (Řím) papežskou bulu, která prohlásila účtování úroků nebo „lichvy“ za smrtelný hřích pro každého křesťana, který se trestá smrtí. Důsledkem této papežské buly bylo postavit mimo zákon koncept „bankovníctví“ mezi křesťanskými obchodníky a předat takové obchodní aktivity pod kontrolu chazarských a maďarských obchodních rodin, které byly pevně manichejské a ne křesťanské:

(i) Papežská bula měla za následek, že se z pisánské bankovní sítě známé jako Ordo Pauperes Templum nebo „Řád chudých chrámu (peníze)“, později známé jako „templářští rytíři“, stala nejmocnější síť bank a pobočky, které se kdy v historii světa téměř zdvojnásobily; a

(ii) Aby „vydělal“ na příležitosti, založil Rudolf Habsburk svou vlastní menší síť bank založenou na upravené kancléřství obývané perskými obchodníky „nastrčenými“ do služeb jako servi camerae neboli „nevolníci státní pokladny“; a

(iii) Podobně Edward I. Anglický založil bankovní síť podobnou Rudolfovi Habsburskému, kterou obsluhovali perští obchodníci; a

(iv) Vzhledem k tomu, že Anglie byla relativně malá a materiálně chudá, Edwardův dvůr vynalezl koncept výroby „náboženské měny“ ekvivalentní hodnotě zlata a stříbra tím, že ji založil na předpokladu, že odpuštění hříchů lze koupit a zlevnit. stanovené určitým „platným“ a jedinečným typem nástrojů, známými jako odpustky; a

(v) Úspěch odpustků byl tak velký, že obchod s odpustky přinesl do Anglie a Londýna obrovské bohatství a také vytvoření dalších kanceláří pod kontrolou římského kultu, které bylo možné využít; a

(vi) Londýn zůstal hlavním městem odpustků, a tedy i finančních nástrojů od 13. století.

Kánon 6607

Při přidělování konkrétních rolí a cechů šachovým pěšcům bylo následující okultní označení figurek:

(viii) Královský pěšec je obchod, bankovníctví, záznamy, registrátoři, role, účetnictví, pokladna.

Kánon 6629

Hlavní silou Commonwealth Law Form jako suverénního systému kontroly je nepřetržitá jedinečná manipulace s myslí lidí na každé základní úrovni společnosti:

(iv) Na úrovni šlechticů a bankéřů je ovládnutí dosaženo privilegiem, velkým bohatstvím a hrozbou ztráty v případě neposlušnosti; a

Kánon 6630

Chrám, také známý jako Vnitřní, Střední a Vnější chrám, také známý jako Vnitřní a Střední chrám, je historická a tajná církevní, právní a finanční struktura založená od roku 1539, v níž byli vyškoleni právníci jako členové čtyř (4) hostinců, kterými byli Lincoln Inn, Grays Inn, Inner Temple a Middle Temple účinně kontrolovaly nižší soudy a také nákup a kontrolu Court of Chancery čtyřmi (4) hostinci ze 17. století:

(i) V roce 1185, po úspěšné pisánské kampani za dobytí hlavního řeckého ostrova od Byzantinců pomocí baskických, sicilských, gaskoňských a anglických žoldáků, Pisané souhlasili se založením pobočky svého bankovního impéria známého jako Ordo Pauperes Templum nebo „Řád of The Poor of the (Money) Temple“ v Londýně. Anglický král Jindřich

II. Plantagenet (1154-1189) udělil „templářským rytířům“ bývalý areál Southampton House a okolí západně od ulice Arundel a hranice Thames a Fleet Street na východ k hranici Bouverie St a Temple Ave; a

(ii) Podobně jako u všech bankovních komplexů pisánského bankovního řádu, templáři zadali významné a impozantní kamenné opevnění a zdi, které měly být postaveny kolem svého londýnského pozemkového vlastnictví, dokončeného do roku 1194, se dvěma (2) menšími vchody na východ a západ. , jeden (1) hlavní vchod z doků a oblasti do Temže (nyní známý jako Brána středního chrámu) a primární pozemní brána nacházející se na začátku Fleet st poblíž St Clement Danes známá jako Bar Gate, nebo jednoduše Bar; a

(iii) Uvnitř opevněného komplexu známého společně jako „Chrám“ vytvořil pisánský bankovní řád masivní zeď sledující cestu Essex St oddělující západní areál a „Bar Gate“ od východního zbytku areálu. Toto se stalo známým jako Vnější chrám a byl to zděný komplex, ve kterém se bankovníctví, směna peněz, doprava, půjčky a úvěry prováděly přes vchod ze severu nebo „Bar Gate“. Podle tradice musel být obchodník nebo obchodník „připuštěn do advokátní komory“, aby se mohl zapojit do obchodu v opevněném komplexu známém jako „Vnější chrám“; a

(iv) Byla také postavena druhá vnitřní zeď oddělující Vnější chrám na západ od severovýchodní části chrámového komplexu po Střední Temple Lane. Tento vnitřní předěl odděloval Vnější chrám od oblasti Středního chrámu a „Vnitřního chrámu“ v severovýchodním rohu. V oblasti Středního chrámu se pak nacházely sklady, vznikaly trhy spojené z jižní brány (brána Středního chrámu) a sklady a doky pro obchodníky. Střední chrám byl tedy pro velkoobchod a obchod mezi námořními obchodníky a bankou; a

(v) Vnitřní chrám do severovýchodního rohu byl přístupný pouze vnitřní branou ze Středního chrámu a Východní brány a byl hlavními pokladnicemi, úschovnou dokumentů a ubytováním pro bankovní personál, žoldáky a hostující pisánské šlechtice. Toto je místo toho, co je známé jako chrámový kostel; a

(vi) V roce 1284 utrpěla Pisa pod vedením Doxiho (dóže) Albertina Morosiniho (1279 - 1290) masivní porážku proti Janovcům. Nicméně, to nebylo dokud ne 1312 že pisánské bankovní impérium a zařízení byly nakonec napadeny v koordinované kampani organizované Filipem IV. (1285-1314) z Francie, Janovců a jejich španělských spojenců; a

(vii) Zatímco pisánské bankovní impérium bylo v Evropě zničeno, anglický král Edward II. Plantagenet (1307-1327) odmítl zaútočit a zabavit bankovní komplex neboli „chrám“, aby jej pak jménem papeže předal francouzskému králi. , přestože byl ženatý s Isabellou, dcerou francouzského krále. To umožnilo Pisanům přepravit obrovské množství zlata a pokladů tajně přes Temži, než byl chrám definitivně ztracen. Po narůstajícím vnitřním neklidu Isabella a její láska Roger Mortimer zajali a poté zabil krále v roce 1327 a chrámový komplex byl napaden, částečně zničen a Isabella vzala zbytek zlata a cenností; a

(viii) Absence bývalého pokladu pisánské banky známého jako Chrám na Temži dala vzniknout legendě o templářském pokladu v Anglii. V roce 1328 bylo opuštěné a částečně zničené místo The Temple předáno Francouzi kontrolované bance známé jako Ordo Hospitallier jako noví bankéři; a

Kánon 6643

Umělé vytvoření angličtiny na konci 15. století a v hlavních etapách 16. století se shoduje s vynálezem masově vyráběných knih prostřednictvím vynálezu pohyblivé sazby a tiskařského lisu:

(xvi) V roce 1591, po smrti jezuitského lovce a špionážního mistra Sira Francise Walsinghama, způsobily náklady na obranu proti španělské armádě a dvě katastrofální kampaně na podporu protestantského francouzského krále Jindřicha IV Bourbona (1589-1610) bankrot Anglie. V roce 1592 se řada exulantů z anglické jezuitské koleje pod vedením Williama Shakespeara vrátila do Anglie a neuvěřitelně jim byl udělen královský patent na stavbu divadla Globe v Southwarku v centru Londýna – trvalého, účelově postaveného třípatrového státního divadla. -umění -umělecké divadlo přibližně sto dvacet (120) až sto čtyřicet (140) stop v průměru, kruhové (dvacet (20) stranný mnohoúhelník) s ohromující kapacitou něco málo přes tři tisíce (3000) návštěvníků při ohromujících nákladech 3 000 liber (120 milionů USD v dolarech z roku 2010). Pro srovnání, prosperující zemědělec v roce 1600 vydělával v průměru 40 liber ročně, hospodář v roce 1600 v průměru 15 liber ročně a kvalifikovaný dělník v roce 1600 vydělal (v dobrém roce) ne více než 9 liber ročně ve srovnání se známým a slavným hercem v roce 1600, který může vydělat 4 £ ročně, a slavným spisovatelem, který může vydělat až 2 £ za rukopis; a

Kánon 6663

První parlamentní monarchie vznikla od roku 1707 přijetím zákona o unii (5&6 Ann. c.8 v roce 1706), který rozpustil skotský parlament a vytvořil „sjednocený“ parlament Anglie a Skotska a reformovanou Company of Scotland Trading to Africa and Indies s Crown Estate jediným zbývajícím akcionářem obchodujícím jako Království Velké Británie a Irska:

(v) V roce 1702 královna Anna zbankrotovala království a sama čelila válce se svým bývalým rodinným spojencem Ludvíkem XIV. (1643-1715) z Francie na téma nástupnictví Španělska a hrozby zničení anglických plantáží v Americe. soukromé anglické a skotské rizikové společnosti selhávaly. Byl vymyšlen plán na vytvoření nové „obchodně zaměřené“ mezinárodní struktury prostřednictvím vytvoření Spojeného království Velké Británie „odkoupením“ soukromých investorů Company of Scotland a přenesením úplné kontroly na Crown Estate; a

Kánon 6665

První správní monarchie byla od roku 1816 vytvořením státní pokladny konsolidovaného fondu Spojeného království Velké Británie a Irska, známého také jako korunový konsolidovaný fond, také známý jako koruna pod účinnou kontrolou Bank of England. prostřednictvím zákona o konsolidovaných fondech z roku 1816 (56 G. III c.98):

(i) V roce 1800 náklady na válku Velké Británie proti Španělsku a Francouzům, stejně jako rostoucí náklady na vládní správu, explodovaly roční rozpočtový deficit anglické státní pokladny a státní dluh přes padesát (50) milionů liber, hodně z toho dluží Bank of England; a

(iv) V roce 1814 pokračující zpoždění plateb armádě a admiralitě ze strany anglické státní pokladny poskytlo Rothschildům a Bank of England jedinečnou příležitost postavit armádu proti politické třídě vyplácením mezd armádě a uspořádáním expedice pod vedením viceadmirála Alexandra Cochrana z elitní námořní pěchoty, aby tajně zaútočila na město Řím, které je stále ve výstavbě, a získala klíčové kanceláře a finanční dokumenty Velké Británie. Plán selhal a mnoho klíčových dokumentů bylo zničeno během požárů Bílého domu, ministerstva financí a budovy Capitolu; a

(v) Po nájezdu na Řím v roce 1814 byl název města změněn na Washington do roku 1816 a bylo povoleno vytvořit Druhou banku Spojených států s Rothschildy a Bank of England pevně ovládající její bohatství ve Philadelphii v Pensylvánii. . Court of the King's Bench of (Skotsko) Velké Británie byl také dopraven do šedesáti (60) let do Philadelphie spolu s Court of Chancery (Skotsko) Velké Británie, který byl nakonec přemístěn do New Castle, Delaware; a

(vi) V roce 1816 se Bank of England podařilo prostřednictvím zákona Advance by Bank of England Act (1816) (56 G. III c.7) zajistit, aby všechny půjčky od koruny od roku 1808 do roku 1818 byly splaceny mimo konsolidovaný fond „ještě bude vytvořen“ poprvé v historii; a

(vii) Zákon Bank of England (Advance) z roku 1816 (56 G. III c.96) zavedl další historická opatření, podle nichž byla Bank of England oprávněna platit veřejné službě přímo, nikoli státní pokladně, a že vlastní soukromé bankovky banky měly být poprvé přijaty jako veřejné peníze; a

(viii) Zákon o konsolidovaných fondech z roku 1816 (56 G. III c.98) zavedl konečné klíčové kontroly banky se sloučením a konsolidací do jednoho (1) fondu všechny výnosy z nákupu Velké Británie a Irska, přičemž banka má právo jmenovat komisaře do státní pokladny pro konsolidovaný fond. Bance pak bylo prostřednictvím jejich komisařů uděleno právo vymáhat úroky a výdaje z konsolidovaného fondu přímo účinnou „privatizací státní pokladny. Od tohoto okamžiku se všichni politici a státní zaměstnanci a lidé stali „zaměstnanci“ banky (56 G.III c.97).

Kánon 6686

Na rozdíl od předchozích pojistných a ručitelských produktů byly a zůstávají anuity založeny na základním souboru předpokladů týkajících se určitých osob a ručení:

(iv) Smlouva o důvěře, obvykle při zakládání nového Cestui Que Trust, kde se Osoba „vlastněná“ Stavem stává příjemcem, Pán se stává prodávajícím a banka se stává kupujícím.

Kánon 6688

Zrození renty nevzniklo z Evropy, ale jako řešení pro farnosti v reakci na výdaje na podporu nefranšizovaných rolníků místo chudinského práva (1601) a později na financování válečného dluhu:

(iii) V roce 1693 Charles Montague, 1. hrabě z Halifaxu, navrhl použití upravené formy rent upisovaných vládou prostřednictvím Royal Charter nazývané „vládní dluhopisy“, které by byly nabízeny k prodeji s pevným ročním výnosem

jako prostředek řešení dluhová krize. Dokonce i počáteční akcie prodané Bank of England uváděly certifikáty jako „anuity“ až do odstranění slova v pozdějším vydání; a

(iv) Úspěch fundraisingu Chartered Bank of England pomocí anuit byl potvrzen zákonem o anuitách 1703 (3 Anne c.2) královny Anny, který definoval použití doživotních rent odvozených z vlastnických nároků Crown Land pro výplatu válečný dluh; a

(vii) V roce 1770 Frederick North vedl konzervativce jako ministerský předseda (1770-1782) k moci v parlamentu. Rychle urychlil řadu zákonů ve prospěch průmyslníků a podnikatelů prostřednictvím parlamentu, včetně zákona o uzavření z roku 1773, který „otevřel povodňové brány“ tím, že udělil šlechticům půdy bezprecedentní pravomoc zbavit rolníky a zničit starobylé vesnice. Výsledná exploze chudých v rukou anglikánské církve si vynutila přepracování farních doživotních rent a obrovský zisk pro Bank of England a toryové; a

Kánon 6731

Vynález zákonů parlamentu odpovídá reformám a inovacím, které byly poprvé zavedeny v roce 1547 vytvořením trvalého místa pro „Poslanecká sněmovna“ v kapli St. Stephens ve Westminsterském paláci spolu se Sněmovnou lordů v Královské komoře a Královské radě v Hvězdné komoře:

(xviii) V roce 1801, v návaznosti na zákon o Unii Velké Británie a Irska z roku 1800 (39 a 40 Geo. III. C. 67), kterým byla vytvořena obchodní společnost známá jako Spojené království, parlament udělil Bank of England (41 Geo. III. C. 67) všechny zákony parlamentu Spojeného království od roku 1801 byly tedy interními zásadami pro zaměstnance Bank of England, nikoli pro korporaci Velké Británie. Od roku 1801 nebyla přijata žádná platná vyhláška nebo nařízení; a

(xix) Zákon o Bank of England (Advance) z roku 1816 (56 G. III c.96) zavedl další historická opatření, podle nichž byla Bank of England oprávněna podle politických zákonů platit veřejné službě přímo, nikoli státní pokladně, a že vlastní soukromé bankovky měly být poprvé přijaty jako veřejné peníze; a

(xx) Zákon o konsolidovaných fondech z roku 1816 (56 G. III c.98) zavedl konečné klíčové kontroly banky se sloučením a konsolidací do jednoho (1) fondu všechny výnosy z nákupu Velké Británie a Irska, přičemž banka má právo jmenovat komisaře do státní pokladny pro konsolidovaný fond. Bance pak bylo prostřednictvím jejich komisařů uděleno právo vymáhat úroky a výdaje z konsolidovaného fondu přímo účinnou „privatizací státní pokladny. Od tohoto okamžiku se všichni politici a státní zaměstnanci a lidé stali „zaměstnanci“ banky.

Kánon 6733

Vzhledem k tomu, že parlament Spojeného království Velké Británie a Irska vytvořený v roce 1801 je korporátní franšíza vytvořená autoritou parlamentu Spojeného království Velké Británie a (nyní rozpuštěného) parlamentu Irska, má menší autoritu a jurisdikci než orgán, který ji vytvořil jako ve skutečnosti agenturu, která má pouze pravomoc vydávat politické zákony a stanovy:

(i) Vzhledem k tomu, že se Westminsterský parlament od roku 1801 zrušil a stal se agenturou Bank of England, jejíž členové nebyli ničím jiným než zmocněnci, kteří neměli žádné světské nebo církevní zákonodárné pravomoci, od roku 1801 nebyl z Westminsteru vydán žádný zákon ani statut. měl někdy legitimní pravomoc zrušit jakýkoli zákon nebo statut vyhlášený před rokem 1801 s výjimkou těch zákonů, které jasně představovaly politiku moci; a

(ii) Jakýkoli zákon nebo statut přijatý parlamentem Agentury Westminster od roku 1801 jako účinný orgán Bank of England nemá žádný právní nebo zákonný účinek na občany Velké Británie a vztahuje se pouze na zaměstnance Bank of England; a

(iii) Jakýkoli zákon nebo statut přijatý parlamentem agentury Westminster od roku 1801, který se snaží prosadit změnu, zrušení nebo zrušení jakéhokoli zákona nebo statutu vyhlášky, je absurdním zákonem a je od počátku neplatný a nemá žádnou platnost. nebo efekt.

Kánon 6808

Prvním lordem admirálem jmenovaným v západořímské historii byl Tommaso Morosini (nar. 1485 - 1540), známý také jako „Thomas Moor“, „Tomáš čaroděj“, syn Nicola Morosiniho, udělil královský titul králem Jindřichem VIII. (1509 - 1547) při formování prvních námořních loděnic v anglické historii v letech 1512/13 ve Woolwichi na jižním břehu řeky Temže poblíž paláce krále Jindřicha VIII v Greenwichi:

(xiv) Po roce 1801 byla pozice lordů admirality oproti kontrole Bank of England znehodnocena na pozice lordů admirality a agentů banky, spíše než pozice de jure.

Kánon 6809

První zákony admirality nebyly řádně kodifikovány až do poloviny 17. století a zaměřovaly se stejně na kázeň a udržování povinností důstojníků námořnictva a personálu námořnictva, jakož i na fungování soudů admirality a zabírání a správu majetku:

(viii) V roce 1747 (20Geo2. C.24) se Greenwichská nemocnice poprvé stala ústřední správou pro vyplácení cen admirality soukromníky (licencovanými piráty jako agenti) ve službách koruny a centrálních bank. Ve stejném roce byl založen nový fond (20Geo2. c.38) pod rouškou „vdov a sirotků“ po zraněných a ztracených námořnících. Nicméně, v důsledku zákona o vytvoření fondu, admirality se stala soukromou obchodovanou korporací nesmírného bohatství a moci. V témže roce byl opět vytvořen „potápěcí fond“ (22Geo2. c.23) jako veřejný fond, do kterého měly být převedeny ceny a jiné cennosti obdržené admirality do užívání koruny. Systém byl dále zdokonalen v roce 1751 (24Geo2. C.44); a

(xx) V roce 1810 byl přijat zákon 50 Geo. III. C. 118, kterým se upravuje úřad registrátorů soudů pro ceny admirality, kterým bylo odečtení výdajů z jakýchkoli „poplatků, poplatků, odměn, požitků nebo zisků“ a incidentů s povinnostmi úřadů potvrzeno jako zákonné za předpokladu, že zbytek byl převeden na účet Konsolidované Fondy kontrolované Bank of England. To potvrdilo soudy admirality jako nyní čistě organizované „pseudo-legální“ obchodní agentury a nikoli pod záminkou spravedlnosti; a

(xxi) V roce 1813 byl přijat zákon 53 Geo. III. C. 151 upravující finanční nakládání s penězi, směnkami a různými státními cennými papíry spojenými se soudy admirality, včetně postupů a povinností ukládat a hlásit finanční prostředky Bank of England a aby admirality soudy účinně jednaly jako agentura a pobočka banky při správě všech souvisejících cenných papírů; a

(xxxiii) V roce 1838 (1 Vct. c.10) prostřednictvím zákona nazvaného „Zákon o napravení určitých smluv, které byly nebo mohou být uzavřeny určitými bankovními a jinými partnerskými společnostmi“, poprvé mohla být uzavřena smlouva Duchovní osobou ve vztahu ke korporacím, sdružením a společenstvím, aniž by taková smlouva byla neplatná, na základě smluv původně určených pro menší osoby a pro dobrovolné zotročení a nevolnictví.

Kánon 6831

Právní význam a aplikace občana, občana, **OBČANA a obyvatele zůstává ústředním bodem pro proklamovanou legitimitu globálních dluhopisů, rent, pozůstalostí, rodných listů a struktury důvěry cestui que vie, která je základem skrytého západořímského modelu zotročení vlastního lidu. jménem některých soukromých bank.**

Kánon 6860

Slovo státní pokladna je odvozeno z anglického slova eschequier, které znamená „šachovnice“ v přímém odkazu na šachovnici doslova odkazující na veškerý obchod a obchod v říši a na veřejná „čtverce“ obchodu v souladu s bankovním modelem „plaza“ ze 14. století. Fráze „Court of Exchequer“ tedy doslova znamená „soukromá veřejná (banka)“.

Kánon 6861

V rozporu s falešnými historickými tvrzeními státního pokladního dvora bylo jeho vytvoření za krále Jindřicha VIII. (1508-1547) Anglie a Walesu po dohodě s House (Bank) z Pisana z Benátek na sérii půjček začínajících na 40 000 zlatých. dukáty v letech 1518-19 na přestavbu anglického hospodářství, armády a vlády:

(ii) Model „nového bankovníctví“ v Benátkách uzavřel obchod a obchod prostřednictvím sofistikovaného vedení záznamů (benátské podvojně účetnictví) a také generoval podstatné zvýšení obchodu a příjmů; a

(iv) Odkaz na slovo „soud“ se týká soukromého podnikání v rámci benátských pseudoprávních postupů benátských soukromých bank, nikoli jak se předpokládá adaptace kurie (právních komor) nebo „síní“ starověkého feudálního a posvátného (karolinského) práva; a

(v) Úspěch rodu Pisani při získání kontroly nad daněmi a vybíráním příjmů pro anglickou korunu jako státní pokladnu povzbudil další benátské šlechtické rodiny, aby nabídly další půjčky a odměny při uzavření nebo „privatizaci“ jiných oblastí podnikání společnosti Crown, včetně soudních soudů House (Bank) v Priuli a Courts of Wards and Liveries při House (Bank) of Barbaro; a

(vii) V 19. století, kdy Bank of England převzala účinnou kontrolu nad vládou Velké Británie kvůli dluhům, bankéři znovu získali účinnou kontrolu nad státní pokladnou vytvořením státní pokladny Spojeného království kontrolované bankou.

Kánon 6863

Kancelářské soudy jsou původním zdrojem vnímaných pojmů „přirozená spravedlnost“ a „obecné právo“ v západořímských (kultovních) právních tradicích a stále fungují:

(vi) Římský kult v 18. století následovaný Bank of England v 19. století při vytvoření globální banky známé jako „Spojené království“ považoval Courty of Chancery za hrozbu pro své pravomoci. Proto byly pravomoci soudů admirality rozšířeny a povýšeny přednostně před soudy Chancery. Začátek v brzy-střední 19. století, Bank kontrolovaný parlament začal omezovat přístup k Chancery a síly Chancery; a

(vii) Koncem 19. století byly jasné, definované a veřejné dveře Chancery v rámci „Spojeného království“ zapečetěny a zavřeny zákonem o Nejvyšším soudním dvoru z roku 1875, čímž v rámci Banky kontrolované Soudní dvůr přestal existovat. oblast. Na jeho místě byly vytvořeny pseudodveře prostřednictvím Nejvyššího soudu (admirality) spravedlnosti, Chancery Division. Soukromý přístup však nikdy nebyl plně odebrán těm, kdo žádají prostřednictvím Království Velké Británie.

Článek 205 – Centrální banka

Kánon 6864

Banka je termín z 15. století popisující subjekt, který má určitá franšizová práva na vytváření a distribuci finančních prostředků prostřednictvím hypotečního úvěru na cennosti poskytnuté nebo udělené svěřeneckým fondem, které jsou poté zaúčtovány proti účtům za vedení a vypořádání obchodů, včetně oficiálních záležitostí státu prostřednictvím správy těchto cenných papírů. účty, fondy, cennosti a související derivátové nástroje.

Kánon 6865

Zatímco termín „banka“ nebo „banco“ pochází z 15. století, pojmy spojené s finančními službami (vklady, půjčky, úvěry, směnky) pocházejí až z dob Karnackého chrámu a směny Hyksosů ve starověkém Egyptě.:

(i) Vydání hypoteční smlouvy nebo derivátu, jako je papírový nebo hliněný certifikát nebo žeton výměnou za mince nebo skutečné zboží, bylo v plném provozu v 16. století př. n. l. ve velkém chrámu a burze Karnak ve starověkém Egyptě. Podobně Římané a Peršané tato zařízení hojně využívali jak k ražbě a ověřování mincí, tak k výměně a vyrovnání dluhů a obchodních transakcí; a

(ii) Karolinská říše od 8. století do 10. století značně omezovala finanční praktiky hypotečních úvěrů (a tedy i obchodu) před propagací skutečných standardních mincí, což mělo za následek vytvoření prostředí „boom-bust“ kvůli nedostatku peněz. kapitál, nárůst korupce a neschopnost efektivně vyrovnat dluhy; a

(iii) Perští a „Vysoce Maurští“ exulanti, kteří založili Pisanskou říši v západním a východním Středomoří, byli prvními, koho znovu představil Doga (dóže) Pietro Morosini (1088 - 1119) z Pisy a římský papež Callixtus I (II) (1119 - 1130) stabilní mezinárodní finanční systém prostřednictvím polonáboženského chrámu Ordo Pauperes neboli „Řád chudých chrámu (peněz), později známý jako „templářští rytíři“. Pisanští rytíři vydávali certifikáty po uložení cenností a mincí v jedné bezpečné pevnosti, které pak mohl majitel platného certifikátu (směnky) vyměnit za mince v jiné, někdy tisíce mil vzdálené; a

(iv) V roce 1306 se síť Ordo Pauperes Templum (templářských rytířů) zmocnily spojené síly Janovců a Lavagny za hraběte Ottobuona Fieschiho z Lavagny a Francouzů za francouzského krále Filipa IV. (1268-1314). V roce 1339 převzal moc nad Janovem Simon „Boccanegra“ Fieschi a nechal se prohlásit za „dóže“ včetně vytvoření druhého finančního systému založeného kolem paláců nazývaných „domy“ známé jako Palazzo delle Compere di San Giorgio nebo „Dům obchodu sv. Jiří“. Každý palác měl vpředu veřejné obchodní místo zvané quadrate (veřejné náměstí) a vnitřní prostor nazývaný kort (dvůr) pro soukromé a exkluzivní obchody. Janovští pak založili „domy“ spravované šlechtickými janovskými rodinami na klíčových místech po celém světě; a

(v) Na rozdíl od janovského modelu přijetí čistě „veřejného/soukromého“ modelu obchodu kolem paláce (Palazzo) pro finanční služby, v roce 1374 Benátčané přijali církevní model úpravou baziliky sv. Marka a vytvořili nový posvátný prostor zvaný „sagrestia“ (sakristie) pro provoz kamery di prestiti nebo „Půjční komory“; a

(vi) V roce 1401 se v Barceloně začalo používat určitou formu finančních služeb, poté byla Valencie Plaza de Barcelona nebo „Plaza of Barcelona“, kde byl velký veřejný prostor rozdělen pro obchodníky a část byla pronajímána výhradně jako lavice a stoly nebo „banco“ pro lichváře. Sdružení lichvářů nebo obchodníků s půjčkami nebo obchodníků s půjčkami jako „banco“ nebo „banky“ proto vyrostlo z této formalizace pravidelných trhů na trvalém místě; a

(vii) V roce 1406 se Medicejští z Florencie snažili ovládnout jak finanční služby, tak rostoucí prosperitu obchodu tím, že požadovali edikt od římského papeže Inocence VI. (VII) (1404-1406) (Cosimo de Migliorati, Neapol) povolil Medicejům tak že pouze Medicejští mohli provozovat půjčování peněz. Tak se zrodila síť Banco di Medici ovládaná jedinou rodinou; a

(viii) V reakci na pokus o bankovní monopol Medicejů z Florencie a poté, co se k moci dostal římský papež Řehoř VI. (XII.) (1406-1415) (Angelo Corraro, Benátky), koncem roku 1406 Banco della Piazza di Rialto neboli „Vznikla Bank of the Piazza of Rialto (Ostrov)“ neboli Bank of Venice. Nicméně, místo toho, aby byla držena jednou rodinou, jako jsou Medici z Florencie, Bank of Venice udělila nakonec exkluzivní franšizy všem deseti patriarchálním rodinám zastupujícím Radu deseti a vedení Benátek, aby vytvořily „paláce“ neboli bankovní domy. První byl Palazzo Pisani v roce 1408, následoval Palazzo Contarini v roce 1410, Palazzo Priuli v roce 1415, Palazzo Barbaro v roce 1425 a poté Palazzo Gradenigo a další v roce 1430; a

(ix) Obchodní válka mezi Janovem, Neapolí, Florencií a Benátkami během 15. století donutila benátské bankovní domy radikálně upravit své obchodní praktiky odstraněním potřeby fyzického zaslání mincí do Benátek za účelem vypořádání (zúčtování z účtu na účet), učinit z banky centrální evidenci obchodu i trhu a burzy (benátské účetnictví) a agenty banky doprovázející přepravu nákladu, zásilek a velkých obchodů jak zaznamenat podrobnosti a na dálku ověřovat směnu pro banku. Tyto dovednosti vytvořené z nutnosti by se ukázaly být silnou stránkou benátského bankovníctví v 16. století a dále; a

(x) Po téměř kolapsu benátského státu proti Habsburkům a Janovu zaujaly Benátské a pisánské bankovní rodiny agresivní postoj k vytvoření nové formy bankovníctví úzce spjaté s královskými rodinami, přičemž „hodnota“ byla ve znalostech, nikoli v obchodech zlatem, které mohl panovník vyvlastnit. První z těchto „soukromých partnerství“ bylo v roce 1515 za Františka I. (1515-1547) z Francie a vytvoření Chambres des comptes (Státní dvůr) s pisánskými exulanty. Druhým byl v roce 1518 dům (banka) z Pisana a anglický král Jindřich VIII. (1509-1547) a další státní pokladna. Třetí byl v roce 1525 ve Švédsku prostřednictvím Gustava I. (1523-1560) ze Švédska a vytvořením Kammarkollegium.

Kánon 6868

Zatímco vývoj formy organizovaného pseudozákona lze vysledovat až do doby vlády Jindřicha VIII. z Anglie, první plně vytvořenou formou organizovaného pseudozákona je Spojené království Velké Británie a Irska z roku 1801 pod účinnou kontrolou Bank of England a kupecké třídy, které si prostřednictvím manipulace s bohatstvím a dluhy národa a říše uzurpovaly moc jak koruny, tak parlamentu. Většina západních zemí je nyní pod omezením organizovaných pseudoprávních forem.

Kánon 7017

První výskyt pojmu správce ve statutu podle západořímského práva pochází za anglického krále Karla II. prostřednictvím zákonů Westminsteru v roce 1676 podle (29 Car 2 c.3) ve vztahu k historickému posunu od zvyku ušního svědectví. pod přísahou písemného důkazu jako primárního důkazu týkajícího se všech svěřenských fondů a převodů:

(ii) Základní role přísah v dějinách civilizace při utváření posvátných a platných trustů byla Westminsterem v roce 1695 záměrně omezena (8 Will. III c.34) a podpora sekt proti přísahám založených na absurdních korupcích vložených do Bible svatá, aby naznačovala, že přísahy byly v rozporu s Božím zákonem. Kvakerům byla udělena výjimka z přísahy prostřednictvím konceptu potvrzení a kvakeři byli poté povýšeni do rolí „správců“ v bankách, obchodním průmyslu a státní správě zabývající se majetkem“; a

(v) V roce 1775 byly Westminster a Bank of England dostatečně sebevědomé, aby poprvé v civilizované historii uzavřely samotný koncept platné přísahy prostřednictvím (25 Geo.III c.39) tím, že požadovaly, aby pak byli zmocněni smírčí soudci. spravovat (platné) přísahy. Primárním důkazem se tedy stal písemný důkaz platné přísahy a poté písemný svědek smírčího soudce, nikoli samotná ušní událost a související svědci; a

(vi) V roce 1825 (6 Geo. IV c.74), kdy Bank of England účinně převzala roli koruny (korporace), Westminster upevnil a poté rozšířil své pravomoci a pravomoci jako správci spojením konceptů cestui que vie svěřenské fondy pro „idioty, šilence, nemluvnata nebo svěřence nezdravé mysli“ zajišťující, že takový majetek bude spravovat Bank of England; a

Kánon 7086

V souladu se starověkým Sacré Loi (Posvátný zákon Karolinců a založení Univerzální Církve), jako základ západního práva, je veškerý platný převod nebo převod vlastnictví, práv nebo titulu řádným písemným nástrojem buď písemný, obvyklý nebo obchodní. :

(iii) Komerční nástroje jsou nástroje, které jsou podobné standardům Westminsteru a Bank of England z 18. století, které se zmocnily naprosté kontroly od začátku 19. století a nakonec prohlásily poddané Britského impéria a nakonec i celého světa za insolventní dlužníci a podléhající úplné kontrole bank a jejich právních zástupců jako nadpřirozená a okultní církev z vlastní vůle (Church of Debt také známá jako Church of the Bank).

Kánon 7145

Zmatek ohledně výpočtů úvěru je umocněn problémem benátského bankrotního účetnictví, které od zrcadla 16. století převrací, a proto kazí skutečnou představu o tom, jak zacházet s aktivy, závazky, výnosy, náklady a kapitálovými účty:

(ii) V rámci benátského bankrotního účetnictví by bylo zacházení obráceno, což by v mnoha případech vedlo k nejasnostem.

Kánon 7148

Zmatek ohledně výpočtů debetu je umocněn problémem benátského bankrotního účetnictví, které od zrcadla 16. století obrací, a proto kazí skutečnou představu o tom, jak zacházet s aktivy, závazky, výnosy, náklady a kapitálovými účty:

(i) V případě nezkrachovalého svěřenského fondu nebo majetku nebo fondu bude záznam v deníku odpovědnosti považován za Kredit (zvýšení) na přidruženém účtu typu Debet a Debet (snížení) na přidruženém účtu typu Kredit; ale

(ii) V rámci benátského bankrotního účetnictví by bylo zacházení obráceno, což by v mnoha případech vedlo k nejasnostem.

Kánon 7153

Účel a funkce různých typů účtů svěřenského fondu nebo majetku nebo fondu mohou být definovány v jeho zakládajícím nástroji nebo mohou být přijaty jako stejné a podléhající nějaké cizí moci nebo mohou být přijaty jako vyšší stav. Nejčastější typy účtů používané trusty a nemovitostmi a fondy jsou: rozpočet, deník, účetní kniha, člen, dodavatel, projekt, služba, banka, pojištění, anuita, cenné papíry a fond:

(i) Rozpočtový účet je Účet určený pro účely vyjádření a plánování budoucích a hypotetických výnosů, množství, nákladů, výdajů, aktiv, pasiv, peněžních toků a nepředvídaných událostí; a

(ii) Účet deníku, také známý jako účet podhlavní knihy, je účet odvozený ze shrnutí memorand, jako jsou „Denní knihy“ transakcí; a

(iii) Účet hlavní knihy je Účet odvozený ze souhrnných účetních účtů; a

(iv) Členský účet je typ účtu pro zapisování a evidenci určitých členských práv a majetku a dohod; a

(v) Účet dodavatele je typ účtu pro zaznamenávání podmínek a transakcí a dodávky zboží a služeb; a

(vi) Účet projektu je typ účtu zaznamenávající transakce spojené s konkrétním projektem; a

(vii) Servisní účet je typ účtu, kde jsou určité služby poskytovány na základě smlouvy; a

(viii) Bankovní účet je typ Účtu, kde jsou bankovní služby poskytovány jako svěřené; a

(ix) Pojistný účet je typ účtu, kde jsou určité Fondy nebo Aktiva umístěny jako záruka proti potenciální ztrátě nebo jako záruka; a

(x) Anuitní účet (také známý jako Dluhopisový účet) je typem účtu, na který jsou umístěny dividendy z anuity; a

(xi) Účet cenných papírů je typ účtu, kde mohou být cenné papíry drženy, nakupovány nebo prodávány; a

(xii) Účet fondu je typ účtu pro usnadnění činnosti Fondu.

Kánon 7155

Hlavní účty svěřenského fondu nebo majetku nebo fondu, které jsou agregací deníkových účtů, mohou být dále definovány jako aktiva, pasiva, výnosy, náklady, vlastní kapitál a kompenzace:

(i) Majetkový účet představuje různé typy ekonomických zdrojů vlastněných nebo kontrolovaných účetní jednotkou, jako jsou hotovost, hotovost v bance, budova, zásoby, předplacené nájemné, goodwill nebo řešitelné účty; a

(ii) Účet závazků představuje různé typy ekonomických závazků účetní jednotky, jako jsou závazky, bankovní úvěr, splatné dluhopisy, naběhlý úrok; a

(iii) Výnosový účet nebo Výnosový účet představuje hrubý zisk účetní jednotky a může zahrnovat výnosy z prodeje, služeb nebo úrokový výnos; a

(iv) Účet nákladů představuje výdaje účetní jednotky, které jí umožňují provozovat, jako je elektřina a voda, nájemné, odpisy, zpětně získatelné účty, úroky nebo pojištění; a

(v) Účet vlastního kapitálu představuje zbytkový vlastní kapitál podniku (po odečtení všech pasiv z aktiv) včetně nerozděleného zisku nebo kapitálových položek; a

(vi) Protiúčet nebo Offsetový účet představuje účet se záporným zůstatkem, který je kompenzuje jako např. odpisy vůči zařízení a opravné položky na nedobytné pohledávky vůči dlouhodobým pohledávkám ze směnek.

Kánon 7161

Vynález účtů pro podřadné svěřenské fondy, statky a fondy v rámci západořímského systému od 16. století byl vždy založen na pohyblivém proprietárním systému „bankrotu“, kde soukromé banky a zájmy kontrolují aktiva veřejnosti na základě nějakého falešného tvrzení, podvod a hereze a mohou být definovány jako veřejné, národní, obecné a zvláštní:

(i) Veřejné účty je termín používán od 16. století k popisu „bankrotových“ účtů království nebo společnosti prostřednictvím verze „církevního“ státního pokladního dvora, kdy soukromé zájmy využívají vydání vracení a odevzdání poukázek plateb. „upsat“ vydání směnek a slibů jako systém „veřejných peněz“; a

(ii) Národní účty je termín používán od 18. století k popisu členů korporátního „fondu konsolidovaných příjmů“ ovládajícího zemi, království nebo stát „v bankrotu“ a od 20. století mezinárodní standardy, pravidla a klasifikace „účetních v úpadku“ ve způsobu, jakým národy, státy a země definují a předávají svůj veřejný majetek a účty soukromým kontrolním zájmům; a

Kánon 7162

Účetní je typ úředníka, který byl poprvé vytvořen na ministerstvu financí a má církevní a duchovní postavení, aby připravoval účty a knihy ve spojení s běžným předpokladem duchovního bankrotu, morálního bankrotu a fyzického bankrotu světa, který je základem protestantského komerčního vozidla:

i) Pozice účetního byla poprvé vynalezena v Anglii v 16. století Pisany a Benátčany a často na ni odkazují zákony týkající se „veřejných účtů“ (v bankrotu) říše; a

(ii) Prostřednictvím zákona o bankrotu z roku 1849 jako 12 & 13 vic. c.106 (1849) se účetní nejen stali úředníky státního pokladního soudu v konkurzu, známém také jako „konkurzní soud“, ale byli nyní nuceni jmenovat armádu agentů, aby zajistili zabavení, vydání nebo darování účty a záznamy společností a korporací a osob podstatných pro soud vstoupily v platnost prostřednictvím zákona o úpadku soudu z roku 1853 jako 16 & 17 Vict. c.81 (1853); a

(iii) Během jednoho roku, kdy bylo soukromým firmám povoleno vykonávat služby účetních „na pronájem“ jako „Účetní v konkurzu“, bylo prvnímu sdružení účetních uděleno 13. září 1854 Královská charta, kterým byla Společnost účetních v Edinburghu, také známá jako „Institut autorizovaných účetních Skotska“. Druhé sdružení „Accountants in Bankruptcy“ získalo 8.-února 1855 Royal Charter jako „Institute of Accountants and Actuaries“ v Glasgow; a

(iv) Účetní a účetní firmy od té doby vždy existovaly podle západořímského práva jako úředníci pro bankrot a sloužili zájmům soukromých zájmů, kteří drží veřejný majetek jako rukojmí. Účetní nesmějí vést nekonkurzní účetnictví.

Kánon 7181

Podle západořímské tradice od 16. století, pokud jde o stavy, je genealogie nezbytná pro určení povahy a postavení osoby:

(vii) Genealogie, která prokazuje přímý původ od osob pod kontrolou soukromých bank a falešných šlechticů, předpokládá, že potomek bude pod kontrolou soukromých bank a falešných šlechticů, pokud takové nároky nebudou pro takové předchozí generace zavrženy.

Kánon 7192

Původní podoba zápisu do Věstníku jako prohlášení o skutečnosti sestávala ze dvou částí: (1) Primární účet jako první účet výpisu, ke kterému byl přiřazen primární účel transakční události memoranda; a (2) Offsetový účet, vůči kterému byl poté kredit nebo debet Primárního účtu zrcadlen do zůstatku. V rámci bankrotního účetnictví od 16. století byl však tento účel zastřen.

Kánon 7193

V rámci benátského bankrotového účetnictví záměrně zavedeného v 16. století jako součást konceptu kontroly království prostřednictvím bankrotu, počínaje Anglií, byl první sloupec věstníku změněn z Kreditní na Debetní a druhý sloupec z Debetní na Kreditní:

Kánon 7195

Nejběžnějšími typy deníků jsou Prodej, Pokladní stvrzenky, Nákupy a Hotovostní platby:

(i) Deník prodejů zaznamenává transakce, které zahrnují prodeje na úvěr, v chronologickém pořadí (datum). Kreditní prodeje jsou transakce, kdy je zboží prodáno a platba je přijata později. Primárním zdrojem Poukazů na Prodejní deník jsou kopie všech Vyúčtování nebo Faktur předávaných dlužníkům; a

(ii) Deník peněžních příjmů zaznamenává transakce, které zahrnují platby přijaté v hotovosti v chronologickém pořadí (datum). Peněžní příjmy jsou peněžní příjmy podniku, které se projevují vklady na jeden nebo více bankovních účtů. Zdrojovými dokumenty by pravděpodobně byly účtenky a kontrolní nedopalky. Primárním zdrojem Poukazů pro Věstník pokladních dokladů jsou kopie všech Potvrzení předávaných dlužníkům na základě potvrzení o obdržené platbě; a

(iii) Deník nákupů zaznamenává transakce, které zahrnují nákupy na úvěr, v chronologickém pořadí (datum). Kreditní nákupy jsou transakce, kdy je zboží zakoupeno a přijato a platba provedena později. Primárním zdrojem poukazů do deníku nákupů jsou kopie všech účtů nebo faktur obdrženy od věřitelů; a

(iv) Deník plateb v hotovosti zaznamenává transakce, které zahrnují výdaje placené v hotovosti, v chronologickém pořadí (datum). Hotovostní platby jsou peněžní odtoky z podnikání, které se projevují výběry z jednoho nebo více bankovních účtů. Primárním zdrojem Poukazů pro Deník plateb v hotovosti jsou kopie všech účtenek poskytnutých věřiteli Creditors.

Kánon 7200

Příklad rozdílů čtyř typů souhrnů lze použít na formální příklad platby bankovních akcií držených proti nějakému platnému účtu:

(i) Platný bankovní certifikát je formální písemný doklad o definitivní, pevné, určité a určité hodnotě bankovních akcií držených na nějakém platném účtu, který lze za určitých podmínek proplatit, potvrzený písemným ujištěním (ověřeným prohlášením) platný úředník Banky, který má oprávnění takový nástroj vydat; a

(ii) Platná bankovka je neformální písemný výpis dokladu o tom, že bankovní akcie v určité hodnotě jsou drženy na nějakém platném účtu a že tyto prostředky mohou nebo nemusí být vyplaceny nebo takový dokument může nebo nemusí být použito jako obchodovatelná nabídka, ale bez písemného ujištění (ověřené prohlášení); a

(iii) Platná bankovní směnka je formálním prohlášením, prohlášením nebo příslibem banky, že takové prostředky bankovních akcií držených na účtu mohou být za určitých podmínek splaceny a že takový dokument může nebo nemusí být použit jako obchodovatelná nabídka, poskytnutá podle písemné ujištění (ověřené prohlášení); a

(iv) Platná bankovní zpráva (nebo výpis z účtu) je formálním prohlášením o skutečnostech týkajících se existence určité hodnoty bankovních akcií na účtu, ale bez ujištění nebo náznaku, že tyto prostředky mohou být splaceny nebo že takový dokument může nebo může nelze použít jako obchodovatelnou nabídku, ale bez písemného ujištění (ověřené prohlášení).

Kánon 7212

V souladu se starověkým Sacré Loi (Posvátný zákon Karolinců a založení Univerzální Církve), jako základ západního práva, je veškerý platný přenos prostřednictvím řádného písemného nástroje, jako je Písmo, skutky nebo skutky:

(iii) Akty jsou nástroje, které jsou podobné standardům Westminsteru a Bank of England z 18. století, které se zmocnily naprosté kontroly od začátku 19. století a nakonec prohlásily poddané Britského impéria a nakonec i svět za insolventní. dlužníky a podléhající úplné kontrole bank a jejich právních zástupců jako nadpřirozené a okultní církve z vlastní vůle (Church of Debt také známý jako Church of the Bank).

Kánon 7216

V souladu se starověkým Sacré Loi (Posvátný zákon Karolinců a založení Univerzální Církve), jako základ západního práva, je veškeré platné doručování prostřednictvím řádného písemného nástroje, jako je Písmo, skutky nebo skutky:

(iii) Akty jsou nástroje, které jsou podobné standardům Westminsteru a Bank of England z 18. století, které se zmocnily naprosté kontroly od začátku 19. století a nakonec prohlásily poddané Britského impéria a nakonec i svět za insolventní. dlužníky a podléhající úplné kontrole bank a jejich právních zástupců jako nadpřirozená a okultní církve z vlastní vůle (církve dluhu známá také jako církve banky).

Kánon 7232

Pokud jde o hodnotu směnou nebo „komerční hodnotu“:

(i) Skutečná obchodní hodnota se nazývá „věc nebo vybraná v držení“ a je to tehdy, když je hodnota směny považována za základní charakteristiku a rys příslušné nemovitosti, jako je tomu v případě státních dluhopisů, bankovek, zboží, akcií a hypoték. ; a

Kánon 7244

Historickým příkladem papírových akcií odvozených z kapitálových akcií a zahrnujících hypoteční úvěr jsou státní pokladniční poukázky Anglie a později soukromé peníze (bankovky) Bank of England, pomocí nichž mohl držitel požadovat hodnotu směny nebo dluhopisu „vykoupené“ v některých zemích. slitky ekvivalentní hodnoty. Až do 20. století měly prakticky všechny peníze hypoteční úvěr od guvernérů emisní banky.

Kánon 7253

Pokud jde o původ fungování některých západořímských fondů:

(i) První fond v případě zvláštního fondu pro obecné příjmy a splátky za nesplnění půjček, pokut a úroků dlužných soukromým bankéřům, také známý jako daňový fond nebo daně nebo „všeobecné příjmy“ vládou nebo zemí provozován po dobu životnosti nebo roků přibližně sedmdesát (70) let od roku 1534 a anglického krále Jindřicha VIII. (26. 8. slepice 1.), kdy byly zabaveny všechny první plody, využití a energie lidí Anglie a Walesu ve jménu krále jako nejvyšší duchovní hlavy nového typu církve (státní církve); a

(ii) První fond v případě speciálního fondu pro hypoteční úvěry a zajištění půjček a budoucích závazků soukromým bankéřům, také známý jako kapitálový fond nebo pojistný fond, fungoval po dobu životnosti nebo let přibližně sedmdesát (70) let od roku 1535 a anglického krále Jindřicha VIII. (27.8. 28. slepice), kdy byly všechny domy, pozemky a nájemní domy lidí v hodnotě nižší než 200 liber prohlášeny za „náboženské domy“ a poddané „anglické církve“ jako „duchovní osoby“ a chycené ve jménu krále; a

(iii) První fondy v případě nemovitosti zahrnující dva fondy (nemovitost a osobní majetek) pro „Pospolitost“ a „blaho lidu“ fungovaly po dobu životnosti nebo let přibližně sedmdesát (70) let od roku 1540 a anglický král Jindřich VIII. (32 slepice.8. c.1); a

(iv) První fondy v případě zvláštního fondu pro placení, vypořádání a plnění závazků, debetů a dluhů království, známého také jako peněžní fond, jsou obvykle provozovány po dobu životnosti nebo let přibližně sedmdesát (70) let od roku 1541 a anglického krále Jindřicha VIII. (33. 8. c.39), kdy byla založena první soukromě vlastněná centrální banka jako státní pokladna a získala absolutní pravomoc používat své soukromé akcie (směny státní pokladny) jako veřejné peníze na plnění závazků koruny ve jménu a pečeti krále.

Kánon 7255

Slovo vyjednávání pochází z latinského slova negotiatio, což znamená „bankovní nebo obchodní akt“.

Kánon 7301

Bankrot je nanejvýš zlá a šílená pseudocírkevní filozofie, která byla poprvé vynalezena v 16. století v Anglii vlivem pisánských a benátských šlechticů, aby naznačovala duchovní, duševní a fyzickou insolventnost lidí prostřednictvím nehorázně vulgárnosti posvátného zákona, záměrné svatokrádeže křesťanské doktríny, morální odpor k právnímu státu a spravedlnosti a úmyslné krádeže, podvádění a klamání práv a majetku ve prospěch soukromých zájmů. Jednoduše, bankrot je zvrácená a duševně vyšinutá filozofie „zpeněžení hříchu“ prostřednictvím spásy duchovní a morální insolvence.

Kánon 7302

Bankrot jako „komerční“ stránka „zpeněžení hříchu“ vždy závisel na platformě zlých a falešných doktrín, které byly poprvé vytvořeny pro čisté komerční církve pirátství a krádeže sponzorované pisánskými a benátskými zájmy, různě známými jako „Pro Teste“. Ante“ nebo (církvi) „pro svědky zla“ začínající na počátku 16. století:

Kánon 7303

Pokud jde o události a intriky pisánské, benátské a anglické, vedoucí k prvnímu vytvoření konceptu „bankrotu“:

(i) Všechny odkazy na slovo Bankrot před vládou anglického krále Jindřicha VIII. (1509-1547) jsou záměrným podvodem, jehož cílem je zakrýt původ tohoto slova a jeho spojení s falešnou doktrínou „prvotního hříchu“ v 16. století CE; a

(iii) V roce 1513 král Jindřich VIII. (1509 - 1547) znovu navázal tajné diplomatické vztahy s Benátkami prostřednictvím benátského velvyslance Francesca Guillauma Zorziho (nar. 1466 - 1536), známého také jako Desiderius Erasmus a William z Tindalu. Finanční podpora rodiny Morosini prostřednictvím Bank of Pisano v Benátkách ve výši nejméně 20 000 zlatých dukátů 2 433 000 GBP (1,8 miliardy GBP v roce 2014) pomohla vytvořit Královské námořnictvo a najmout profesionální benátskou žoldnéřskou armádu o nejméně 30 000, která zachránila Anglii a umožnila králi Jindřichovi reagovat na hrozbu Jakuba IV. ze Skotska po neúspěšné invazi do Francie na začátku roku; a

(v) Do roku 1519 souhlasila Morosini kontrolovaná Bank of Pisano v Benátkách s poskytnutím dalších půjček králi Jindřichovi ve výši přibližně 25 000 zlatých dukátů nebo 3 042 000 GBP (2,9 miliardy GBP v roce 2014), což odpovídá více než padesáti čtyřnásobku běžných ročních příjmů koruny; a

(vi) V roce 1519, po počátečním neúspěšném postupu Wittenbergského projektu, byl slavný rabín Leo ben Judah ibn Tibbon (nar. 1482 - 1542), známý také jako „Leo Juda“ z benátské univerzity v Candia. zaslán rektorovi Philipu von Hohenheimovi (nar. 1493 - † 1541) z dynastie Hohenheim ovládající Benátskou univerzitu v Basileji ve Švýcarsku. Benátčané umístili šlechtice Nicolò Guillaumo Zorzi (nar. 1484 - † 1531), známého také pod anagramem „bohatá odměna (je) povinná“ nebo huld+rich+zwin+gli, bratr Andreasia Michiela Zorziho (nar. 1481 - d.1553) a bratranec Francesca Guillerma Zorziho (nar. 1466 - d.1536) pověřený rozvojem nového náboženství založeného na obrácení „nominálně“ křesťanských potomků obchodníků, bankéřů a obchodníků, aby povstali proti císaři Karlu V. Habsburkové (1516 - 1556) ve Španělsku; a

(viii) V roce 1529 byl lord kancléř Thomas Morosini (1525 - 1540) jmenován předsedou Westminsteru nechvalně známého „reformačního parlamentu“, který zavedl nové právní rámce benátsko-římského kultového práva. 8. července 1536 byl Thomas Morosini oficiálně jmenován baronem Cromwellem, neboli hlavním poradcem vůle krále (Henry). Mezi lety 1525 a 1530 banka Pisano v Benátkách zapůjčila Jindřichu VIII. dalších 21 000 zlatých dukátů nebo 2 555 000 liber (1,9 miliardy liber v roce 2014); a

(xiii) Vzhledem k odcizení Jindřicha VIII. s Vatikánem navrhla Bank of Pisano v Benátkách kompromis v sekuritizaci svých 66 000 zlatých dukátových půjček (plus úrok) Anglii tím, že navrhla zřízení „bankrotních fondů“ využívajících nové doktríny protestantismu. , čímž si Jindřich a šlechta udrží svou moc, ale Bank of Pisano se stane „Centrální bankou“. V roce 1534 tak první fond v případě zvláštního fondu pro všeobecné příjmy a splátky za nesplacení půjček, sankcí a úroků dlužných soukromým bankéřům, známý také jako daňový fond nebo daně nebo „všeobecné příjmy“ vládou nebo zemí provozován po dobu života nebo roků přibližně sedmdesát (70) let od roku 1534 a anglického krále Jindřicha VIII. (26. slepice. 8. c.1), kdy byly zabaveny všechny první plody, využití a energie lidí Anglie a Walesu ve jménu krále jako nejvyšší duchovní hlavy nového typu církve (státní církve); a

(xv) První fond v případě speciálního fondu pro hypoteční úvěry a zajištění půjček a budoucích závazků soukromým bankéřům, také známý jako kapitálový fond nebo pojistný fond, fungoval po dobu životnosti nebo let přibližně sedmdesát (70) let od roku 1535 a anglického krále Jindřicha VIII. (27.8. 28. slepice), kdy byly všechny domy, pozemky a nájemní domy lidí v hodnotě nižší než 200 liber prohlášeny za „náboženské domy“ a poddané „anglické církve“ jako „duchovní osoby“ a chyceny ve jménu krále. Čistým výsledkem bylo zvýšení všeobecných příjmů o přibližně 140 000 GBP (105 milionů GBP v roce 2014) ročně; a

(xvi) První fondy v případě zvláštního fondu pro placení, vypořádání a plnění závazků, debetů a dluhů království, známého také jako měnový fond, jsou obvykle provozovány po dobu životnosti nebo let přibližně sedmdesát (70) let od roku 1541 a anglického krále Jindřicha VIII. (33. 8. c.39), kdy byla založena první soukromě vlastněná centrální banka jako státní pokladna a získala absolutní pravomoc používat své soukromé akcie (směnky státní pokladny) jako veřejné peníze na plnění závazků koruny ve jménu a pečeti krále.

Kánon 7304

Základní morálně odporné právní pojmy a záměrně klamavé, nepravdivé a nemorální obchodní pojmy, na kterých bankrot funguje od 16. století, jsou:

(v) Zástupci banky nejsou povinni odhalovat zájmy banky nebo poskytovat jakékoli účetnictví zabavených a držených v rámci Cestui Que Vie Trusts, ani odhalovat jakékoli probíhající bankrotové fondy, poskytovat čestné odpovědi nebo prozradit formy zákona nebo postupy soudů nebo správné formuláře, které je třeba použít, pokud se taková osoba zcela nepodřídí pravomoci soudu jako zmocněnce banky dělat, co uzná za vhodné.

Kánon 7305

Historické akty bankrotu byly vždy řízeny z Westminsteru a jsou:

(viii) Zákon o bankrotu z roku 1883 (46 a 47 Vict c 52) (zcela zrušen v roce 1989) standardizoval malé bankroty tak, že všechny byly zahájeny návrhem známým jako „příkaz k přijetí“, který mohl být předložen dlužníkem nebo věřitelem k vyrovnání. nebo likvidace; a

(ix) Zákon o bankrotu z roku 1890 (53 & 54 Vict c 71) (zcela zrušen v roce 1989); a

(x) Zákon o bankrotu z roku 1914 (4 & 5 Geo. 5. c.59)

Kánon 7384

Od 14. století římský kult záměrně a záměrně zkomolil představu odpustků na model benátského bankovního systému v nebi, který byl „odpuštěním před Bohem časného trestu za hříchy, jejichž vina je již odpuštěna, což řádně disponovaný člen Věřící křesťané získávají za určitých a definovaných podmínek pomocí církve, která jako služebnice vykoupení vydává a autoritativně uplatňuje pokladnici zadostiučinění Krista a svatých. Proto mohou být odpustky od 14. století v rámci římského kultu známé také pod jinými srovnatelnými jmény, jako je kupon, bankovka, poznámka, oznámení, soudní příkaz, šek, potvrzení, osvědčení, ocenění, diplom a titul.

Kánon 7398

Největší zavedení nástrojů typu Scientiam Mysteria jako základu právního systému pro zemi bylo za krále Jindřicha VIII. a jeho benátských a pisánských poradců od 16. století do Anglie, Walesu, Skotska a později Irska, přijetím angličtiny jako oficiální „právní“ jazyk pro vydávání stanov, ediktů a nárokových zákonů:

(ix) V roce 1519, po počátečním neúspěšném pokroku projektu Wittenberg, Benátčan Nicolò Guillaumo Zorzi (nar. 1484 - 1531) také známý pod přesmyčkou „bohatá odměna (je) pro něj povinná“ nebo huld+bohatý+ zwin+gli a slavný rabín Leo ben Judah ibn Tibbon (nar. 1482 - † 1542), byli posláni na univerzitu v Basileji ve Švýcarsku v naději, že vyvinou nové náboženství založené na obrácení „nominálně“ křesťanských potomků obchodníků, bankéřů. a obchodníky, aby povstali proti císaři Karlu V. Habsburskému (1516 - 1556) španělskému. Projekt univerzity v Basileji se v roce 1531 setkal s katastrofou, dokud Benátčané neposlali slavného rezidenta učence z University of Candia, rabína Johana ben Gershon ha-Kohena (nar. 1509 - 1564), známého také jako „John Calvin“, aby zorganizoval nový protestantské náboženství“ a poté vytvoření nového „židovského náboženství“ vytvářející nové překlady do roku 1560; a

(xxx) V roce 1591, po smrti jezuitského lovce a špionážního mistra Sira Francise Walsinghama, náklady na obranu proti španělské armádě a dvě katastrofální kampaně na podporu protestantského francouzského krále Jindřicha IV Bourbona (1589-1610) způsobili bankrot Anglie. V roce 1592 se řada exulantů z anglické jezuitské koleje pod vedením Williama Shakespeara vrátila do Anglie a neuvěřitelně jim byl udělen královský patent na stavbu divadla Globe v Southwarku v centru Londýna – trvalého, účelově postaveného třípatrového státu. -umělecké divadlo přibližně sto dvacet (120) až sto čtyřicet (140) stop v průměru, kruhové (dvacet (20) stranný mnohoúhelník) s ohromující kapacitou něco málo přes tři tisíce (3 000) návštěvníků za ohromující cenu 3 000 liber (120 milionů USD v dolarech roku 2010). Pro srovnání, prosperující zemědělec v roce 1600 vydělával v průměru 40 liber ročně, hospodář v roce 1600 v průměru 15 liber ročně a kvalifikovaný dělník v roce 1600 nevydělával (v dobrém roce) více než 9 liber ročně ve srovnání se známým a slavným hercem v roce 1600, který může vydělat 4 £ ročně, a slavným spisovatelem, který může vydělat až 2 £ za rukopis; a

Kánon 7399

Pomocí zkorumpovaných athénských mystérií, zvrácené filozofie pisánského a benátského bankovníctví a okultní víry chazarských tradic, základních jedenácti (11) okultních základů všech formálních nástrojů Scientiam Mysteria (okultních znalostí) od dob krále Jindřicha VIII v 16. století dále. jsou Peccatum Originale, In Mundi, Rex Mundi, Divina Gratia, Salvatio, Magister Mundi Laborare, Veritus te Liberum, Quidam Sunt Super Legem, Corporations, Spiritus Sancti a Persona:

Kánon 7402

Ze všech profánních, svatokrádežných, morálně odporných, nezákonných, nezákonných a šílených základních konceptů Scientiam Mysteria (okultního vědění) zůstává prvotní hřích (Peccatum Originale) jediným nejdůležitějším „základním kamenem“ pro udržování systému šílenství pro komerční zotročování. druhu Homo sapien:

(ii) Pokud jsou všichni lidé (kromě těch, kteří si tajně prohlašují dědictví zpět k rodině Ježíše jako král z roku 1763) duchovně zkrachovali a morálně zbankrotovali, pak by se technicky dalo tvrdit, že všichni lidé jsou již „mrtví“ v hříchu a žijí v forma očištění nebo „Mundi“ čekající na fyzickou smrt svých těl; a

(iii) Jelikož jsou všichni lidé považováni za duchovně zkrachovalé, morálně zbankrotované a fyzicky zbankrotované, jediné entity, které mohou „vlastnit“ majetek, jsou nefyzici lidé nebo korporace, které mohou existovat v Mundi – světě polosmrti. Takové subjekty však mohou technicky „žít“ pouze po dobu 70 let (nebo maximálně 80 let), než se musí zrodit nová korporace jako Fond, aby mohla pokračovat ve správě veškerého majetku a práv; a

(vii) Zástupci banky nejsou povinni odhalovat zájmy banky nebo poskytovat jakékoli vyúčtování majetku zabaveného a drženého v rámci Cestui Que Vie Trusts, odhalovat jakékoli probíhající bankrotové fondy, poskytovat čestné odpovědi nebo prozradit formy zákona nebo postupy soudů nebo správné formuláře, které je třeba použít, pokud se taková osoba zcela nepodřídí pravomoci soudu jako zmocněnce banky dělat, co uzná za vhodné.

Kánon 7431

Remittance je formální nástroj vydaný podle standardů nástrojů a písmen Scientiam Mysteria (okultních znalostí), který byl poprvé vytvořen za anglického krále Jindřicha VIII. od 16. století jako forma peněz zasílaných jednou osobou druhé, buď ve formě, nebo bankovky. výměnou, šekem nebo jinak.

Kánon 7454

Od roku 1801 žádná právnická osoba, politický orgán nebo společnost pod přímou kontrolou nebo vlivem Bank of England nebo centrálních bank nevydala žádné nařízení nebo nařízení. Místo toho všechny stanovy a zákony vydané takovými zákonodárnými orgány byly buď politikami, nebo nepravdivými stanovami, které nemají církevní, morální, zákonnou, zákonnou, právní a neplatnou platnost (od počátku):

(i) Základní podmínkou platnosti jakéhokoli statutu jako nařízení nebo nařízení je, že členové zákonodárského orgánu vydají takový nástroj v dobré víře, dobrém charakteru a dobrém svědomí v plném svěřeneckém oprávnění ve prospěch právnické osoby nebo společnosti. V 1798, Westminster ustanovil akt udělovat moc a autoritu renty Bank of England (39 Geo. III. c. 60) a zavazující společnost splatit dluhy; a

(ii) V roce 1801, v návaznosti na zákon o Unii Velké Británie a Irska z roku 1800 (39 & 40 Geo. III. c. 67), kterým byla vytvořena obchodní společnost známá jako Spojené království, parlament udělil Bank of England (41 Geo. . vypůjčené od roku 1798. Všechny zákony parlamentu Spojeného království od roku 1801 byly tedy interními zásadami pro zaměstnance Bank of England, nikoli pro korporaci Velké Británie. Od roku 1801 nebyla přijata žádná platná vyhláška nebo nařízení; a

(iii) Do roku 1816 schválil Westminster částku 372 374 471 GBP (od roku 1798) prostřednictvím padesáti pěti samostatných legislativních aktů, které udělovaly Bank of England bezprecedentní pravomoci a autoritu pod podmínkou, že dokud nebudou peníze a složené úroky splaceny, Bank of Anglie by zůstala pod kontrolou jako defacto koruna a „Spojené království“. Zákon o Bank of England (Advance) z roku 1816 (56 G. III c.96) zavedl další historická opatření, podle nichž byla Bank of England oprávněna podle zákonů o politice platit veřejné službě přímo, nikoli státní pokladně, a že vlastní soukromé bankovky banky měly být poprvé přijaty jako veřejné peníze; a

(iv) Zákon o konsolidovaných fondech z roku 1816 (56 G. III c.98) zavedl konečné klíčové kontroly banky se sloučením a konsolidací do jednoho (1) fondu všechny výnosy z nákupu Velké Británie a Irska, přičemž banka má právo jmenovat komisaře do státní pokladny pro konsolidovaný fond. Bance pak bylo prostřednictvím jejich komisařů uděleno právo vymáhat úroky a výdaje z konsolidovaného fondu přímo účinnou „privatizací státní pokladny. Od tohoto bodu se všichni politici a státní zaměstnanci a lidé stali „zaměstnanci“ banky; a

(v) Vzhledem k tomu, že žádný statut ani legislativní akt od roku 1801 od Westminsteru nebo jakéhokoli jiného orgánu politického nebo legislativního orgánu pod kontrolou nebo vlivem Bank of England nebo jakékoli přidružené centrální banky nepředstavuje pravdivé a platné nařízení nebo nařízení, všechny nárokové statuty a zákony mající za cíl definovat, převádět nebo zprostředkovávat nemovitý majetek nebo osobní majetek jsou ipso facto (jako fakt zákona) od počátku neplatné a neplatné ab inito (od počátku), nemající žádnou církevní, morální, zákonnou nebo právní platnost.

Kánon 7491

S odkazem na Corporate Securities jako systém kontroly a financí, který společnost Westminster a její partneři poprvé přijali v roce 1666 a poté rozšířili do zbytku světa:

(i) Přijetí nového souboru norem pro bankovníctví, založeného na hodnotě lidí jako otroků a zvířat, začíná papežskými bulami udělenými jezuitům na konci 16. století, které povolují výlučné používání hodnoty připisované lidem jako zvířatům a zvířatům. půda a majetek církve, spíše než samotná podkladová aktiva. Tato síla byla použita k vytvoření Bank of Amsterdam a vynálezu papírových peněz podporovaných Anuities; a

(iv) Vzhledem k tomu, že podnikové cenné papíry západořímského modelu se soustředily kolem centrálních bank a odstranění místního úvěru a místní důvěry mezi lidmi, což umožnilo větší komerční otroctví, byly předpony v okultním jazyce angličtiny přeměněny na čistě komerční účely. jako Com znamená „kauci“ a Con znamená „dluhopis“ a De znamená „být zavázán, dlužit“ a ve významu „pod kontrolou (důvěry)“; a

Kánon 7492

Jako západořímský model korporátních cenných papírů byly centrální banky vždy o zavržení a poškození skutečného Zlatého právního státu, vulgárnosti a svatokrádeži posvátných práv mužů a žen a udržování finančního a fyzického otroctví. Západořímský finanční model je považován za hluboce morálně odporný, nezákonný a nezákonný a od počátku nulový a neplatný bez jakékoli autority.

Kánon 7497

Pokud jde o původ smluv ze zákona:

(ii) Druhá definice a odkaz na smlouvu v zákoně byla v roce 1809 (48 Geo. III. c.73) a zákon nazvaný „Zákon o zlepšení pozemkových příjmů koruny v Anglii a také vévodství Jeho Veličenstva Lancaster“ povolil úřadu generálního zeměměřiče zemských příjmů koruny, který si uzurpovala Bank of England, privatizovat a korporatizovat nájemní a majetková práva do toho, co bylo tehdy definováno jako „Enfranchisement of Copyhold“ prostřednictvím zrodu a vytvoření Sale of Land. Smlouvy a následně nájemní smlouvy; a

(xi) V roce 1838 (1. vic. c.10) prostřednictvím zákona nazvaného „Zákon o nápravě určitých smluv, které byly nebo mohou být uzavřeny určitými bankovními a jinými společnostmi“, poprvé mohla být uzavřena smlouva Duchovní osobou ve vztahu ke korporacím, sdružením a společenstvím, aniž by taková smlouva byla neplatná, na základě smluv původně určených pro menší osoby a pro dobrovolné ztotočení a nevolnictví.

Kánon 7500

Pokud jde o smlouvy Ex Pactum:

(v) Pokud nadřazená strana plánuje prodat smlouvu jako podnikový cenný papír, může od podřízené strany požadovat, aby podepsala a přijala dvě nebo více kopií, přičemž jednu si ponechá nadřízená strana a druhá bude zahrnuta do jakékoli papírování spojené s vytvářením obchodovatelný cenný papír prostřednictvím banky nebo jiného finančního agenta.

Kánon 7504

Slovo prohlášení vzniklo v právu na konci 19. století spojením dvou slov **stát znamenající „okolnosti**, postavení ve společnosti, práva nebo osoba nebo věc; nebo majetek“ a –ment znamenající „mysl; nebo myšlenka; nebo záměr“. Toto slovo se poprvé objevilo v zákonu o bankách z roku 1869, v zákoně o dlužnících z roku 1869 a poté v zákoně o souhrnném soudním řízení z roku 1885.

Kánon 7505

Pokud jde o prohlášení, existuje několik hlavních typů v oblasti práva, kterými jsou záležitosti, nárok, obhajoba, údaje a účet:

(i) Prohlášení o věcech je písemná nebo tištěná listina zavedená v roce 1869 (zákon o bankách a dlužnících) do konkursního řízení, podle níž úpadce nebo dlužník, který předložil návrh na likvidaci nebo vyrovnání, musí na první schůzi věřitelů předložit prohlášení o záležitosti se seznamem všech jeho věřitelů (zajištěných i nezajištěných) s hodnotou cenných papírů, seznamem eskontovaných směnek a výpisem jeho majetku; a

Kánon 7510

Protože platná poznámka je ze své podstaty platným abstraktem, na přední straně platné poznámky musí být následující základní prvky:

(iv) Peníze ve slovech jsou, pokud je bankovka spojena s penězi, pak peněžní částka ve slovech, i když je peněžní částka také zobrazena v číslech; a

Kánon 7511

Nejběžnější typy směnek, které se stále používají v právu, jsou koupené, prodané, směnečné, soudní a bankovní:

(v) Bankovka je platná vlastní směnka poskytnutá bankou jako alternativa k platným veřejným penězům, pokud je taková banka držitelem licence k takovému činění a kde takové soukromé peníze mohou být legálně použity jako „zákonné platidlo“ pro vyplácení veřejných peněz. nebo soukromé dluhy.

Kánon 7521

Pokud jde o právní historii půjček:

(i) Všechny nároky na odkazy na půjčky před 18. stoletím ve statutárním právu Westminsteru jsou podvodem (tj. 35 H8.c.12); a

(ii) První spolehlivá zmínka o Půjčkách byla v roce 1752 a (25Geo2.c.25) po rozšířených funkcích Sinking Fund, kdy vláda vytvořila Půjčku na pokrytí části svých ročních výdajů, poskytnutou z Sinking Fund a pojištěnou Dluhopisy vydané a zakoupené Bank of England za clo dlužné do fondu Sinking Fund; a

Kánon 7546

Ohledně kolkovného:

(viii) V roce 1813 (53Geo3. c.108) byl koncept směnek pod dvě libry a dva šilinky, které může znovu vydat jakákoli osoba, aniž by musela znovu platit kolkovné, rozšířen na hodnotu sto libry, ale výhradně Bank of England, zatímco směnky pod dvě libry a dva šilinky mohly být i nadále vydávány; a

Kánon 7547

Pokud jde o povinnost z příjmu:

(vi) V roce 1802 (42Geo3.c.42) byla zrušena všechna cla z příjmu, s výjimkou těch, kteří nezaplátili v předchozích letech vyměření, nebo dlužníků (těch v prodlení), kteří měli být i nadále zpoplatněni. Důležité je, že tento zákon poprvé nasměroval všechny příjmy a účetnictví nyní pod kontrolu Bank of England, přičemž komerční komisaři nyní pracují pro banku a tyto příjmy jsou přímo přidávány do konsolidovaného fondu pro platbu národního dluhu, a nepřispívají k obecným příjmům království; a

(vii) S novým uspořádáním daní z příjmu pod kontrolou Bank of England a zrušením starého systému zavedl zákon z roku 1803 (43Geo3.c.122) nový systém specifikující určitý majetek, profese, živnosti a úřady podléhající dani z příjmu (maximální sazba kolem 5 %), zatímco ostatní majetek a osoby měly být považovány za osvobozené. Příloha (A) zákona týkající se povinnosti týkající se majetku; a Příloha (B) ve vztahu k Okupantům; a Příloha (C), pokud jde o zisky z investic nebo společností; a (D) pokud jde o zisky z osobního vlastnictví; a (E) pokud jde o povinnosti vůči veřejnému úřadu nebo zaměstnání pro zisk; a

(viii) V roce 1804 (43Geo3.c.37) byly sekce v systému daní z příjmu pod kontrolou Bank of England, pokud se týkaly poplatků za veřejné renty, zrušeny ve prospěch velkých korporací, jako např. Seas Company a Východoindická společnost, stejně jako samotná Bank of England; a

Kánon 7549

Daně a zdanění je formální systém nedobrovolného generování příjmů, který byl poprvé zaveden v 18. století prostřednictvím aliance Vatikán-Westminster „Jus Patronatus“ s nárokovanou církevní a morální autoritou a poté úmyslně a nepravdivě nárokován z dřívější provenience. Záměrně nepravdivou a podvodnou změnou stanov 18. století byla daň a zdanění požadována v podstatě „darovanými“ církevními poplatky za udělení nějaké formy dispense (odpuštění) k provedení činu jinak považovaného za „hříšný“. Takovéto „toky příjmů“ z daní a zdanění pak byly spojeny jako „záruka“ za vládní půjčky soukromým bankám a bohatým věřitelům a později jako garantované platby za plnění vládních rent, dluhopisů a dluhopisů. Daně a zdanění tedy od počátku nebylo zamýšleno k přímému financování vlády, ale nepřímo prostřednictvím ručení a splácení spojených s takovými nástroji, jako jsou renty vydávané proti životům občanů jako otroků a movitých věcí.

Kánon 7551

Od vynálezu daňového systému podle zákonů Pirate Merchant Elite ve Velké Británii měly téměř všechny následující daňové systémy následující společné prvky Land Claim, Court Roll, Tax Roll, Období nebo fond, Daňový odvod a podmínky fondu, Privateer Collectors a Vlastníci zabezpečení:

(vi) Privateer Collectors jsou obchodní zástupci najatí vlastníky cenných papírů nebo vládou, aby vybírali výnosy a ukládali je u centrální banky jednající jménem vlastníků cenných papírů. Soukromí sběratelé jsou stále více militarizováni a násilnější ve svých metodách shromažďování příjmů; a

Kánon 7552

Zatímco různé formy příjmů existovaly již od nejstarších civilizací, s odkazem na původ daní v rámci moderního modelu podnikových cenných papírů:

(iv) Od roku 1776 se sazba daně pro každý jednotlivý rok a fond zvyšovala, dokud nebyl systém pozemkové daně postupně zrušen zavedením daní z příjmu v roce 1798 a mimořádnou řadou zákonů počínaje (38Geo3.c.6) poté (38Geo3_c108) a (39Geo3.c.6) a (39Geo3.c.21), pomocí nichž by korporátní okresy, města a městské části mohly „prodat“ své daňové role jako aktivum k inkasu obchodním zástupcem (jako je Bank of England nebo jiný) a přijímat zpětné odkupy proti své vlastní daňové povinnosti; a

Kánon 7554

V moderním daňovém systému zahrnujícím globální bankovní zájmy a výběr soukromých příjmů je více než 30 % až 50 % skutečných příjmů mnoha společností ukradeno soukromými zájmy každý den každého měsíce každého roku s tichým souhlasem politické/ obchodní/mediální elita:

(iii) Úrokové platby z takových podnikových cenných papírů jsou nyní obvykle spojeny s amortizačními plány, takže skutečná úroková míra může být podstatně vyšší než dohodnuté podmínky a po mnohem delší období, což způsobuje spirálu dluhů nebo půjček a větší závislost na bankách. ; a

Kánon 7555

Korupce, klientelismus a neefektivita moderních daňových systémů kontrolovaných globálním bankovníctvím a zájmy soukromých korporací způsobily příjmovou krizi i v některých nejbohatších zemích světa, kdy nemohou získat dostatečné příjmy, aby zaplatily provize a požadavky globálních společností. bankéři a zvláštní soukromé zájmy. V méně bohatých zemích se mnoha globálním bankám a zvláštním zájmům podařilo oklamat obyvatelstvo, aby přijalo krutá a zbytečná úsporná opatření, která by přinutila obyvatelstvo zachovat status quo, spíše než vyhnat mezinárodní banky a korumpovat zvláštní zájmy a zachránit své společnosti.

Kánon 7556

Vzhledem k tomu, že moderní daňové systémy jsou zcela založeny na nedobrovolných příjmech prostřednictvím použití síly, zastrašování, hrozeb a trestů, lze daně klasifikovat podle stejných čtyř kategorií nedobrovolných příjmů, kterými jsou cla, pokuty, odcizení nebo konfiskace:

(iii) Zcizení je, když jsou práva na vlastnictví odstraněna legislativními, soudními nebo výkonnými nařízeními, bez spravedlivého práva na náhradu, odvolání, úlevu nebo nápravu. Od úplné privatizace vládních příjmů ve většině společností jsou odcizení spolu s nekontrolovatelnými krádežemi jako „konfiskacemi“ největšími zdroji příjmů pro soukromé žoldáky jednající jako výběřčí daní. Zcizení zahrnují zástavní práva k bankovním účtům, exekuční příkazy, dědické daně a prozkoumání závěti, daň z kapitálových výnosů a daně z dávek; a

Kánon 7565

Navzdory tvrzením a složitým rituálům o opaku je Náboženský fond známý jako „Grace“ nebo „Grace's Grace“, jak byl poprvé založen v roce 1533, lží, podvodem, podvodem, klamavým prohlášením, lží, zradou, vulgárností, kacířství a hluboká svatokrádež, která je morálně odporná, nemající žádnou církevní, zákonnou nebo právní sílu ani účinek:

(i) Božský Stvořitel Existence a Vesmíru a Nebe a Země není pisanský ani benátský bankéř. Proto je celá základní premisa samotné „Grace“ podvod; a

Kánon 7575

Pokud jde o Náboženskou společnost přátel, také známou jednoduše jako „Quakers“ jako náboženský fond:

(iii) V roce 1689 (1 Will & Mary c 18) akt Williama a Mary povzbudil další emigraci do Ameriky a „utopii“ slíbenou Pensylvánii. Naprostá chamtivost a tvrdohlavost Williama Penna však riskovala zničení rodícího se náboženského fondu. Zákon z roku 1696 (8W3_c34) poprvé výslovně pojmenoval kvakery a zvýšil zájem o emigraci a také u bohatých majitelů podniků o „konvertování“ ke kvakerismu, aby nebyli nominálně „protestantští“. V roce 1711 (10Ann.c.2) zákon o náboženské snášenlivosti a v roce 1721 (8Geo1.c.6) byla dodržena práva kvakerů ve statutu, který viděl masovou konverzi nominálně „křesťanských“ obchodníků, obchodníků s otroky, bankéřů a půjčovatelů peněz, aby se stali kvakery. Výsledkem bylo, že většinu smluv pracovních domů spravovali kvakeři.

Kánon 7580

Pokud jde o metodistické biskupské církve:

(i) Metodistický náboženský fond známý častěji jako Krédo „kapitalismu“ se zrodil ze světa Johna Wesleyho (1703–1791) syntetizováním a zjednodušením moravských doktrín protestantů holandských obchodníků a bankéřů do zjednodušené doktríny, která zajistila sladění. k základním doktrínám římského kultu a prosazování svévolné nevědomosti a fanatické oddanosti kapitalistickým principům – zejména kolem „spásy“ z „prvotního hříchu“; a

Kánon 7619

Pokud jde o United Kingdom Capital Fund:

(iv) Jiří III. z rodu Hannoveru nedokázal odmítnout Westminsterský návrh odporovat zásadě Delegata potestas non potest delegari, která znamená „ten, jemuž je delegována moc, nemůže tuto moc dále delegovat“ tím, že dovolil Bank of England převzít funkce koruny; a

Kánon 7651

Privy Fund známý jako Nejčestnější tajná rada Jeho/Jejího Veličenstva je typem soukromého fondu, který byl poprvé založen v roce 1801 (39&40Geo3. c.67) a dále po vytvoření kapitálového fondu známého jako Spojené království, jako korporace ovládané společností Bank of England. Nejčestnější rada záchoda Jeho/Jejího Veličenstva je ve skutečnosti Výkonná rada a tedy výkonná vláda kapitálového fondu fungujícího jako korporace a je obvykle ekvivalentní kabinetu úředníků, ministrů a státních tajemníků. Výkonná vláda je tedy technicky nejčestnější tajnou radou Jeho/Jejího Veličenstva této konkrétní společnosti obchodující jako národ.

Kánon 7664

Commonwealth Estate, také známý jednoduše jako „Estate“ je druh fondu podřadného majetku a sociálního zabezpečení, který byl poprvé vytvořen zákonem Westminster (32Hen8. c.1) v roce 1540, kdy lidé spadali pod kontrolu a jurisdikci anglické koruny. a pisánským a benátským bankéřům, kterým byla jejich přirozená práva a tradiční pozitivní práva dříve ukradena, zabavena, anektována, zrušena a odcizena šlechtou, byla vrácena řada omezených výsad a svobod ve formě „nemovitostí“ a „ Osobní majetek“ bez uznání toho, co bylo dříve ukradeno nebo zabaveno (proto považováno za blahobyť), za podmínky, že lidé přijali sebe a své potomky jako věčné ochrany a otroky pirátské šlechty.

Článek 174 - (1821) Konkurzní soud, Bankruptcy Court

Kánon 7688

Konkurzní soud je typem veřejně pověřené a soukromě vlastněné formy právní správy zásadně spojené s typem Zajišťovacího fondu původně známého jako „Fond vyplývající z poplatků v konkurzu“, který byl poprvé vytvořen v roce 1821 (2Geo4. C.115), čímž bylo pojištění dáno koruně a Bank of England, pokud jde o splacení peněz poskytnutých na zřízení soudu a převod jakýchkoli nadměrných zisků; a High Court of Chancery, pokud jde o placení poplatků a řádné vedení účtů vzniklých zaúčtováním pozůstalosti úpadců.